
HET DORPSPLEIN VANDAAG

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

HET DORPSPLEIN VANDAAG

Blijspel in vier bedrijven
door
René Gybels

2013

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

VOORWOORD

Het toneelstuk “**Het dorpsplein vandaag**” is na “**Het dorpsplein**” en “**Terug naar het dorpsplein**” of “**Het dorpsplein... vijf jaar later**” het derde deel van een trilogie over het dorpsplein. Om het geheugen op te frissen wordt herinnerd aan de gebeurtenissen die zich vroeger afspeelden. “**Het dorpsplein vandaag**” kan ook als een afzonderlijk toneelstuk bekeken worden. Hiertoe worden de toeschouwers geïnformeerd over wat voorafging.

KORTE INHOUD

Wat voorafging. Tenette, de slagersvrouw had aan een kortstondige verhouding met Sooi, de cafébaas een flinke dochter overgehouden. Ciska, de cafébazin had na een intieme relatie met Toon de slager een kloeke zoon gebaard. Sindsdien leefden de echtgenoten, die geen weet hadden van elkanders misstap, in de vaste overtuiging dat hun kinderen Joseeke en Joske halfzuster en halfbroer waren. Wanneer Joske en Joseeke wilden trouwen sloeg dit nieuws in als een bom. De fouten uit het verleden dienden opgebiecht waarna Joske en Joseeke, die uiteindelijk een verschillende vader en moeder bleken te hebben, toch konden trouwen. Joske hielp Toon in de slagerij terwijl Joseeke een handje toestak in het café. Naar buiten toe was er tussen beide families geen vuiltje aan de lucht. Het besef van hun wederzijdse ontrouw schiep echter een sfeer van wantrouwen en onbehagen tussen de ouderparen. Ook het jonge gezin leed hieronder. Het beterde er zeker niet op toen Joske gecharmeerd raakte door Trieneke, het nichtje van Katrien waarna Joseeke troost zocht bij Feelke, het jong facteurke. Wanneer Joske op het punt stond om Joseeke te verlaten om met Trieneke naar de stad te trekken, vertelde zij hem dat ze een klein boeike verwachtte. Joske kon zijn geluk niet op en stuurde Trieneke wandelen. En ook de slager en de cafébaas waren door het dolle heen. Want ook al was de zoon van Sooi in feite de zoon van Toon en de dochter van Toon in feite de dochter van Sooi, van één ding waren ze absoluut zeker: Dat kleinkind was van hen.

Het nieuwe verhaal.

We zijn vijftig jaar later. Vele dorpsbewoners waaronder Ciska, Tenette, Pierke, Bertien, de oude pastoor en de garde zijn overleden. Jos en Josee hebben het café van Sooi en Ciska overgenomen en omgevormd tot brasserie ‘Het Pleintje’. Ze hebben twee kinderen, Tony en Sientje. Sientje brengt het hoofd van alle jongelui op hol. Zowel de jonge wijkagent, het facteurke als het neefje van Katrien zijn stapelgek van haar. Daar zij nog geen keuze wil maken houdt zij ze alle drie aan het lijntje. Tony maakt de droom van zijn opa waar en studeert voor kinesitherapeut. Wanneer hij zijn lief komt voorstellen zorgt hij voor een grote verrassing. Sooi woont in bij Jos en Josee. Hij heeft nog vaak rare dromen over Sinte-Pieter en de hemel. De slagerij van Toon is nu een Chinees restaurant. Toon woont, evenals Katrien in een appartement in residentie ‘De Dageraad’. De koster is jonkman gebleven. Katrien heeft hem zijn vroegere fratsen nooit kunnen vergeven. Een vriendelijk stadsmadam Marie-Roos, heeft haar intrek genomen in residentie ‘De Dageraad’. Toon is op slag stapel- verliefd op haar. Wanneer Marie-Roos ter kennismaking voor hem, Sooi en de koster wil trakteren verzint hij de domste leugens om het samenzijn te boycotten om alleen bij Marie-Roos te kunnen zijn. Wanneer alles aan het licht komt zal hij het geweten hebben. Soeur Angelikske komt haar oude vrienden op het dorpsplein opzoeken. Wanneer de koster hoort dat ze is uitgetreden denkt hij dat ze voor hem teruggekomen is. Zwaar is dan ook zijn ontgoocheling wanneer hij verneemt dat ze intussen getrouwd is.

PERSONAGES

11 mannen - 7 vrouwen + eventueel straatmuzikant + figuranten

SOOI, de vroegere cafébaas: omstreeks 75 jaar. Ondanks zijn hoge leeftijd komt hij er nog flink voor ook al heeft de tand des tijds hem niet ongemoeid gelaten. Hij is nog steeds volks en vrolijk maar het overlijden van zijn Ciska heeft hem erg aangegrepen. Hij woont in bij de kinderen in brasserie 'Het Pleintje'. Hierdoor voelt hij zich enigszins beknot in zijn vrijheid. Hij draagt vrijetijdskleding, bvb broek en hemd of trui. Wanneer hij uitgenodigd wordt op een drink bij Marie-Roos is hij chique uitgedost.

CISKA, de vrouw van Sooi: zij is overleden maar in een droom verschijnt ze aan Sooi. Zij is een engel of een heilige en draagt de overeenstemmende kledij zoals we die kennen van uit de bijbel.

TOON, de vroegere slager: omstreeks 75 jaar. Evenals Sooi heeft hij de last der jaren goed doorstaan. Hij drinkt nog steeds op tijd en stond zijn pint. Hij bewoont een appartement in residentie 'De Dageraad', rechtover de brasserie, dat hij zich heeft aangeschaft in ruil voor het huis van 'de bomma'. Hij heeft de dood van zijn vrouw Tenette, die reeds langere tijd overleden is, een plaats kunnen geven. Hij hoopt nog op een nieuwe relatie. Daar hij stiekem een oogje heeft op Marie-Roos is hij ietwat opgekleed.

TENETTE, de vrouw van Toon: ze is overleden maar in een droom verschijnt ze aan Sooi. Evenals Ciska is ze gekleed als een engel of een heilige.

JOS, wettige zoon van Sooi maar biologische zoon van Toon: omstreeks 40 jaar. Hij is gestopt als slager en baat samen met zijn vrouw Josee brasserie 'Het Pleintje' uit. Hij is niet zo gelukkig met de studies van zijn zoon Tony, die hij liever als opvolger in de zaak zou zien. Hij is uitbater en tevens kok van brasserie 'Het Pleintje', wat blijkt uit zijn kledij.

JOSEE, wettige dochter van Toon maar biologische dochter van Sooi: omstreeks 40 jaar. Zij is een volwassen en rijpe vrouw geworden, die samen met haar man Jos de brasserie uitbaat. Zij is niet gelukkig met de aanwezigheid van Koen, de zoon van Trieneke, die veel aandacht heeft voor Sientje. Zij is de affaire van Trieneke met haar man Jos nog niet vergeten. Aangezien zij de klanten bedient in de brasserie is ze navenant gekleed en opgesmukt.

TONY, zoon van Jos en Josee: ongeveer 20 jaar, heel sportief en hogeschoolstudent. Wanneer hij zijn lief komt voorstellen zorgt hij voor een heel bijzondere verrassing.

FRANCINE (SIENTJE), dochter van Jos en Josee: 18 à 19 jaar. Zij helpt in de brasserie en is een fris, heel modern en vrijgevochten meisje. Zij brengt het hoofd van de jongelui op het dorpsplein op hol.

MARIE-ROOS, een weduwe van de stad: ongeveer 65 jaar. Zij is een pronte stadsmadame met chique maniertjes. Zij is de drukte van de stad ontvlucht en is op het dorpsplein op een appartement in residentie 'De Dageraad' komen wonen. Zij staat erop in vriendschap samen te leven met alle pleinbewoners. Het is aan haar kledij en sieraden te zien dat ze van de stad is.

DING TJANG, de uitbater van het Chinees restaurant ‘Golden City’. Een wijze chinees uitzierende man van middelbare leeftijd, zo mogelijk met paardenstaart. Hij gebruikt veel wijze gezegdes in zijn spreektaal en maakt van de ‘r’ een ‘l’

KATRIEN, een jonkvrouw: omstreeks 75 jaar. Zij is één van de overlevenden op het dorpsplein. Na het affront dat zij vroeger heeft opgelopen bij het rendez-vous met de koster, moet zij van de mannen helemaal niets meer weten. Zij is een verbitterd mens maar zal in de loop van het stuk inzien dat het ook anders kan. Zij woont op een appartement in residentie ‘De Dageraad’, dat zij zich heeft aangeschaft in ruil voor haar huis. Zij is enigszins antiek gekleed.

KOEN KOEKOEKX, een flinke jonge gast. Hij is de zoon van Trieneke, het nichtje van Katrien en komt korte tijd bij haar logeren. Hij is sportief gekleed. Hij spreekt ABN of een ander dialect als het stuk in het dialect gebracht wordt.

FIDEEL, de koster: een man op jaren. Hij is steeds jonkman gebleven ook al heeft hij nog zo zijn best gedaan om een vrouw te versieren. Hij is altijd van soeur Angelikske blijven houden. Het is dan ook een zware slag voor hem als hij verneemt dat ze uitgetreden maar intussen ook getrouwd is. Zijn houding ten overstaan van Katrien wordt dan ook milder. Daar hij op vrijwillige basis nog altijd koster is, is hij altijd ietwat opgekleed.

DE PASTOOR, een dertiger met heel moderne opvattingen. Hij is heel gewoon gekleed met jeansbroek en trui of hemd. Enkel het kruisje dat hij draagt wijst erop dat hij een geestelijke is.

SOEUR ANGELIKSKE, vroeger een beeldschoon jong nonneke uit het nabije klooster. Zij is uitgetreden en is nu een pronte dame van middelbare leeftijd. Zij is intussen getrouwd tot wanhoop van de koster. Zij is zeer deftig gekleed.

TIM, de wijkagent: een jonge flik. Hij is heel gedisciplineerd en tracht met veel diplomatie rust en orde te handhaven. Hij heeft zijn oog laten vallen op Sientje. Tijdens de diensturen is hij in uniform. In zijn vrije tijd is hij sportief gekleed.

FERRE, de facteur: een levenslustige twintiger. Hij is evenals de andere jongelui van het plein zot van Sientje. Tijdens de diensturen draagt hij facteurkledij. In zijn vrije tijd is hij sportief gekleed.

KIM: het homo-liefje van Tony. Een knappe jonge gast met duidelijke homotrekjes.

EEN STRAATMUZIKANT: enkel indien het stuk gebracht wordt met muziek. Hij kan begeleiden en de stille momenten opvullen of de overgang maken tussen verschillende tijdstippen.

FIGURANTEN: mannen, vrouwen, koppels, die over het dorpsplein flaneren of binnenlopen in het Chinees restaurant ‘Golden City’ of in de brasserie ‘Het Pleintje’, waaronder Pol, Frieda en Frans en Jenny en Jan. Hen kan enige tekst toebedeeld worden bij het begroeten. Om de huidige toestand getrouw weer te geven kunnen er vrouwen bij zijn met een hoofddoek. De figurantenrollen kunnen dubbelrollen zijn. Zo kan iedere figurant meerdere keren opkomen en kunnen bijvoorbeeld Ciska, Tenette, de pastoor, soeur Angelikske en ... ook een figurantenrol vervullen.

DECOR

Het dorpsplein is helemaal van uitzicht veranderd.

Links op het plein, waar vroeger de huizen van Katrien en de bomma stonden, staat nu een appartementsblok, residentie 'De Dageraad'. We zien de voorgevel met één ingang met aan weerszijde minimum twee, zo mogelijk meerdere ramen. Naargelang de mogelijkheden zijn boven elkaar ramen voorzien om één of meerdere verdiepingen aan te geven. Boven de ingang hangt een uithangbord met 'Residentie De Dageraad'. Tegen de muur of midden van het plein staat een zitbank. Aan het appartementsblok en de bank is verlichting voorzien.

Rechts op het plein zien we vooraan brasserie 'Het Pleintje' eveneens met uithangbord. Het is een modernere uitgave van het vroegere café 'Bij Sooi en Ciska'. Voor de brasserie (aan de kant van het publiek) en enigszins inspringend, zodat de voor- en zijgevel van de brasserie een hoek vormen, is er een poortje dat naar de koer leidt. Verder naar achter, waar vroeger de slagerij was, is nu het Chinees restaurant 'Golden City' eveneens met uithangbord. Zowel de brasserie als het Chinees restaurant zijn 's avonds mooi verlicht.

In de achtergrond hebben we een uitzicht op huizen (appartementen), eventueel een laan met bomen, geschilderd op doek of op een plaat. De spelers kunnen het podium betreden achter het appartementsblok of achter het Chinees restaurant.

Deze decorindeling is een mogelijke optie maar kan aangepast worden naargelang de mogelijkheden of noodzakelijkheden. Zo kan het Chinees restaurant zich ook tegen de achterwand bevinden waardoor er meer plaats is voor brasserie 'Het Pleintje'.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel: Toon

(’t Is nog vroeg in de morgen. Toon komt uit residentie ‘De Dageraad’ en kijkt over het plein.)

TOON: Amai, nog geen kat te zien. Vroeger was dat anders. Toen ik samen met ons Tenette zaliger mijn slagerij nog uitbaatte, was er altijd leven op het plein. (*Toon wandelt het plein op.*) Daar, waar nu dat Chinees restaurant ‘Golden City’ is, daar was mijn slagerij. Recht boven de deur hing een mooi uithangbord met daarop het varken van Sint-Antonius, naar wie mijn slagerij genoemd was. En hier, brasserie ‘Het Pleintje’ heette toen gewoon café ‘Bij Sooi en Ciska’. Sooi en ik, wij waren dikke vrienden. En nu nog. Hoewel, we hebben onze vriendschap ooit zwaar op de proef gesteld. Stelt u voor zeg. Op een keer begin ik te foefelen met Sooi zijn Ciska. En Ciska werkte niet tegen. Nee verdorie, ze gaf zich helemaal. En voor we goed en wel beseften waarmee we bezig waren, was het koekenbak. Ciska had het zitten, een kleine aan haar been. Allee, niet aan haar been, ge weet wel wat ik wil zeggen. (*gebaar van dikke buik*) Ik vond dat heel erg voor Sooi. En ik was kwaad op mijn eigen. Moest hij mij zoiets gelapt hebben dan had ik hem minstens de kop ingeslagen met de zware hamer waarmee ik de varkens een klop gaf als ik ging slachten. Zeker weten. (*Toon zet zich neer op de bank.*) Maar ’t schoonste van al moest nog komen. Op hetzelfde moment als Ciska was ons Tenette ook ‘in gezegende toestand’. Ik was er zeker van dat ik haar gezegend had. En dat ik om zo te zeggen een tweeling had gemaakt, zij het dan met twee verschillende vrouwen. Niks was echter minder waar. Want terwijl ik lag te rollebollen met zijn Ciska lag Sooi te snoezepoezen met ons Tenette. En ons Tenette had ook niet echt tegengewerkt. Want in de kortste keren zat ze opgescheept met een pakje dat Sooi haar had afgeleverd. “Om haar te troosten” zei hij later “omdat ik altijd zat was.” Mijn gat ja. Hij had dat ook anders kunnen doen, dat troosten. Enfin, ’t was gebeurd. Ons Tenette kreeg een flinke dochter, Joseeke. En Ciska een ferme zoon, Joske. En Sooi en ik, wij waren allebei dubbel gelukkig. We wisten het immers niet van elkaar en dachten allebei dat we twee keer recht in de roos geschoten hadden. En dat zou zo gebleven zijn als die twee snotneuzen niet op elkaar verliefd waren geworden. En absoluut wilden trouwen. Maar dat kon toch niet. Voor zover wij wisten waren Joske en Joseeke halfbroer en halfzus. Er zat dus niets anders op dan de waarheid op te biechten. Ik nam ons Joseeke apart en vertelde haar met veel moeite de waarheid over mij en Ciska. Dat kind haar wereld stortte in. Ze wilde met mij niets meer te maken hebben. En Sooi nam Joske apart en vertelde hem wat hij met Tenette had uitgespookt. Joske was razend kwaad en Sooi heeft wat moeten horen. Toen de kinderen alles aan elkaar doorvertelden ging er echter een belleke rinkelen. De hele waarheid kwam aan het licht. Partnerruil tussen hun ouders verdorie. En ze hadden een verschillende vader en moeder en konden dus toch trouwen. Ze gooiden ons de hele waarheid voor de voeten. Want tot dan toen kenden zowel ik, als Sooi, als Tenette of Ciska slechts de halve waarheid. En we konden elkaar niets verwijten want we hadden alle vier hetzelfde gedaan. Joske en Joseeke zijn toen getrouwd. Tussen ons Tenette en Ciska is het nooit meer goed gekomen. Jaloezie en achterdocht tussen vrouwen, dat gaat niet over. Sooi en ik, we hebben ons erover gezet. Hoewel... de echte vriendschap

van vroeger, die was er niet meer. Dat wederzijdse vertrouwen, weet ge wel, dat was weg. Joseeke is wat gaan meehelpen in 't café. En Joske heeft bij mij de slagersstiel geleerd. Maar hij heeft mijn slagerij nooit overgenomen. Want de tijden zijn intussen heel erg veranderd.

Tweede tafereel: Sooi – Toon - Katrien

(Sooi komt uit 'Het Pleintje'. Hij kijkt in het rond en bemerkt Toon.)

SOOI: Ha Toon, gij zit hier al.

TOON: Ja Sooi, de morgenstond.....

SOOI: Heeft goud in de mond. Dat zei ik vroeger ook tegen Katrien. Maar zij had ook goud in haar mond zei ze, een gouden tand.

TOON: Die Katrien, dat was een chagrijnig mens hè Sooi. En nu nog. Ze woont bij mij twee deuren verder in 'De Dageraad'. Als ik ze in de gang tegenkom doet ze zo (*knikt even*), een klein knikje, zonder een spier van haar gezicht te vertrekken. Meer kan er niet vanaf.

SOOI: Dat kan ik mij voorstellen. Vroeger, als ik 's morgens mijn terras klaar zette en een liedje zong op het plein, dan was ze razend.

TOON: Ja, waar is de tijd. Nu staat er s' morgens zelfs geen terras.

SOOI: Dat is ook voor niks nodig. Wie heeft er nu tijd om 's morgens op een terras te zitten?

TOON: Wij misschien.

SOOI: Dat is waar jong. Kom, we zetten het terras klaar voor ons twee.

(Toon komt naderbij en tijdens het volgend gesprek zetten zij samen het terras klaar.)

TOON: Moet ge nu ook geen liedje zingen? Katrien woont daar nog altijd.

SOOI: Ik zou niet durven jong. En een GAS-boete riskeren zeker.

TOON: Wat heeft een liedje zingen met gas te maken?

SOOI: Niks Sooi. En een GAS-boete heeft ook niets met gas te maken. Dat is een Gemeentelijke Administratieve Sanctie. Voor het minste wat ge tegenwoordig mispeutert, hebt ge zo een boete aan uw been.

TOON: Sooi, daar geloof ik niks van. Allee zeg, dat is toch totale onverdraagzaamheid.

SOOI: Dat is het ook. Als ge de dag van vandaag op straat hardop een scheet durft laten riskeert ge al een GAS-boete. Voor geurhinder en geluidsoverlast. Gewoon staan pissen tegen een boom of in een hoekje heet nu wildplassen. En als ze u betrappen hebt ge prijs. En kruimeltjes strooien voor de vogelkes is vervuiling van het milieu.

TOON: Als ik dat allemaal hoor krijg ik serieus heimwee naar onze goede oude tijd.

SOOI: Ik ook jong. Weet ge 't nog Toon, vroeger, toen wij nog kinderen waren? Wat deden wij toen het liefste?

TOON: Haagschool houden hè Sooi. Ravotten op straat en rondhossen in de bossen waren de zaligste momenten van ons leven.

SOOI: Dat moogt ge wel zeggen. Maar de dag van vandaag kan dat niet meer. Ten eerste, ge kunt geen haagschool meer houden want tegenwoordig heet dat 'spijbelen'. En ten tweede, de school verwittigt onmiddellijk de flikken en ge hebt het spek aan uw been.

TOON: Ook een gasboete?

SOOI: Zeker weten Toon.

TOON: Sooi, ge probeert mij wat wijs te maken.

SOOI: Neen Toon. Het staat in de gazet. Vooral in de stad zijn ze zeer streng.

TOON: Wij wonen hier wel op de buiten hè Sooi. Ik kan mij niet voorstellen dat zoiets hier van toepassing is.

SOOI: Misschien niet, of nog niet. Maar ge kunt de dag van vandaag niet voorzichtig genoeg zijn.

TOON: Al maar goed dat zoiets vroeger niet bestond. Sooi jong, wat wij allemaal uitgespookt hebben hier op het plein. We hadden meer GAS-boetes moeten betalen dan ik met mijn slagerij of gij met uw caféke had kunnen verdienen.

(Intussen staat het terras klaar en zetten Sooi en Toon zich neer.)

SOOI: Nu zitten we hier juist zoals vroeger.

TOON: Bijna juist als vroeger. Als 's morgens mijn worsten gedraaid waren kwam ik naar buiten om een luchtje te scheppen. En dan zat gij hier met twee lekkere pintjes bier op mij te wachten.

SOOI: En Joseeke bracht ons een schoteltje met een stukje van die lekkere versgedraaide worsten.

TOON: Een zalige tijd, hè Sooi. Maar hij is voorbij en komt nooit meer terug. De slagerij is nu verdorie een Chinees restaurant.

SOOI: 't Is spijtig dat onze Jos de slagerij niet heeft verdergezet.

TOON: Ja, een goede slager verdient nog altijd de kost. Hoewel, ze krijgen het kwaad Sooi. Met de concurrentie van de grootwarenhuizen.

SOOI: Joseeke zag dat wel zitten.

TOON: Jos niet. Voor Joseeke. Met het voorbeeld van ons Tenette voor ogen was dat niet moeilijk. Op haar vijftigste stonden haar vingers helemaal krom van de 'reumatis' van altijd die frigo in en uit te moeten. Ze creveerde van de pijn. En daardoor is ze veel te vroeg moeten gaan. En dat wilde Jos zijn Joseeke niet aandoen.

SOOI: Ja, zo ken ik onze Jos. Hij en Joseeke zien elkaar doodgraag. Al maar goed dat ze konden trouwen.

TOON: Zeg dat wel. Als uw Ciska mij niet zo hard getroost had omdat er thuis een haar in de boter was terwijl ons Tenette zich door u liet troosten omdat ik zozegged teveel dronk, dan...

SOOI: Toon, zwijg mij over dat troosten. Daar komen alleen maar vodden van.

TOON: Ge hebt gelijk Sooi. Op zich is troosten niet slecht. En het kan verdomme deugd doen. Maar erover is erover.

SOOI: En trop is te veel. Dus.....

TOON: *(vinger op de mond)* Ssssstttt

(Katrien komt uit 'De Dageraad'. Ze draagt een boodschappentas. Ze wil de mannen met een korte knik stokstijf voorbijlopen.)

SOOI: Ha, zie daar eens..... 'ons' Katrien.

KATRIEN: Ik ben uw Katrien niet.

SOOI: Dat weet ik. Maar ik zeg 'ons' Katrien' omdat ze dat zo zeggen onder vrienden.

KATRIEN: Wij zijn geen vrienden. En gij moet dat niet zeggen omdat ze dat zo zeggen.

SOOI: Amai Katrien, gij zijt slecht gezind. Geen wonder dat ge nooit een vent hebt kunnen krijgen.

KATRIEN: Ik kon er genoeg krijgen. Maar ik heb nooit een vent gewild.

SOOI: Behalve de koster hè Katrien.

KATRIEN: Zwijg mij van de koster. Ik zie hem nog niet staan.

SOOI: Hij ziet u wel zitten, zulle Katrien. Nog altijd.

KATRIEN: *(kwaad)* Durf niet beginnen hè manneke. Of ge gaat uw beste dag niet beleven. *(loopt kwaad verder)*

SOOI: Mijn beste dagen zijn al lang voorbij. Maar moest gij wat meer oog hebben voor 't mansvolk, dan moeten die van u misschien nog komen.

KATRIEN: *(van in de verte)* Judas!

TOON: *(als Katrien weg is)* Ge kunt het niet laten hè Sooi.

SOOI: Nee Toon, als ik haar zie moet ik haar kunnen plagen. Gij zou dat niet durven hè.

TOON: Nee verdomme, met dat serpent vlak naast mijn deur. Dat is het nadeel van op een appartement te wonen. Ge zit vlak op elkaars lip. Maar ja, ik had de kans om het huis van ons bomma te ruilen voor een appartement. En zoiets laat ge niet liggen.

SOOI: En Katrien deed juist hetzelfde.

TOON: Dat lag voor de hand. En zo zit ik nog met haar opgescheept.

SOOI: Gij woont daar toch schoon. Als ons Ciska niet gestorven was, hadden we hierover ook een appartement gekocht.

TOON: Ja Ciska, dat was heel onverwacht. Ons Tenette, dat zag iedereen aankomen. Maar uw Ciska? Ge vraagt u af hoe het mogelijk is.

SOOI: Een wrong in de darmen, zei de dokter. Wat dat ook moge zijn. Ze is er niet meer. En ik ben alleen.

TOON: Gij hebt toch Jos en Josee. Gij woont bij hen in. Gij wordt daar in de watten gelegd.

SOOI: Dat wel. Maar ik voel mij daar soms te veel. En ook niet echt vrij. Ik wil direct met u ruilen Toon.

TOON: Ik niet met u. Ik hou teveel van mijn vrijheid. Hoewel ik mij soms heel eenzaam voel. Maar ja, als ge oud wordt zal het altijd wel iets zijn zeker.

Derde tafereel: Sooi – Toon - Tjang – Fideel – Marie-Roos

(Ding Tjang komt naar buiten.)

TJANG: ‘Daalzie’, ‘mijnheel’ Sooi en ‘mijnheel’ Toon. Genieten van mooie ‘molgen’?

SOOI: Ja Tjang, ik kom het zojuist nog te zeggen. De morgenstond heeft goud in de mond.

TJANG: Mooi gezegd ‘mijnheel’ Sooi. Tjang altijd zeggen: “*Gouden zon in ‘vloege molgen’, doet ‘veldwijnen’ al uw ‘zolgen’.*”

TOON: Laat ze dan maar schijnen. Want oude mensen hebben zorgen, nietwaar Sooi?

SOOI: Zo is dat Tjang, oudemensenzorgen.

TJANG: Oude mensen moeten niet ‘zolgen maal’ genieten van leven, nu. Want *‘nu is latel goede oude tijd’*. Wacht, ik haal u wat te ‘dlinken’. Dan al uw ‘zolgen’ zijn ‘voorbij’.

SOOI: Dat hoeft niet Tjang. Ik kan bij onze Jos iets te drinken halen.

TJANG: Moeten niet doen, ‘mijnheel’ Sooi. Tjang ‘tlakteelt’. Wat haal ik? Chinese ‘kluidenthe’?

SOOI: Is dat niet wat flauw Toon?

TOON: Ik ben ook niet zo een theedrinker.

TJANG: Tjang het snappen. ‘Mijnheel’ Sooi en ‘mijnheel’ Toon ‘lievel’ hebben een pintje ‘biel’.

SOOI: En dat hebt ge zeker niet in huis?

TJANG: Toch wel ‘mijnheel’ Sooi. Tjang ook ‘glaag’ lusten’ pintje ‘biel’. Beetje geduld. ‘Bieltje’ komt ‘dilect’.

(Tjang gaat terug naar binnen.)

TOON: Hij is niet contrarie, onze Chinees.

SOOI: Zeker niet. En joviaal. Zomaar voor ons trakteren.

TOON: Ja, dat valt mee. ‘Bieltje’ komt ‘dilect’, zegt hij.

SOOI: Onze Jos en Tjang komen ook goed overeen. Het zijn wel twee eethuizen maar van concurrentie is geen sprake.

TOON: Ze serveren ook totaal verschillende gerechten. Jos was een uitstekende edelslager. En van edelslager naar meesterkok is maar een klein stapje. Hij is gekend voor zijn biefstuk met friet.

SOOI: En bij de Chinees kunt ge geen ‘flietjes’ krijgen.

(De koster komt opgewandeld.)

TOON: Daar hebt ge hem zie, onze koster. Kom, zet u erbij.

SOOI: Al zo vroeg op stap koster. Op tijd gaan slapen zeker?

(De koster zet zich neer bij de anderen.)

FIDEEL: Wat moet ik anders doen Sooi. ’s Avonds zit ik alleen te koekeloeren. En als ik ’s morgens opsta zit ik weer alleen te gapen. Akkerdjie, triestig jong.

TOON: Dat is wel een beetje uw eigen schuld hè koster. Ge hebt nooit een vrouw gewild.

FIDEEL: Toch wel Toon. En zelfs meer dan één. Maar mijn haring heeft nooit willen bakken.

SOOI: Met Katrien hebt ge anders wel een serieuze kans laten liggen hè koster. Maar ja, gij moest ook zonodig uw boontjes te week leggen bij ons Ciska zaliger.

FIDEEL: Ik heb nooit ook maar één boon te week gelegd bij uw Ciska zaliger. Maar gij en uw Ciska hebben mij er toen ferm ingeluisd. Gij deed haar een afspraak maken met mij in ’t café. En ik trapte erin met mijn ogen open gelijk een boer in de stront. Want Bertien en Katrien zaten mij op te wachten. En heel het dorpsplein zat zich achter de

toog te verkneukelen. Ik kon daar nog mee lachen. Maar Bertien en Katrien waren heel erg gekwetst. Vooral Bertien zaliger ocharme.

(Tjang komt aangedragen met drie pinten bier.)

TJANG: ‘Hielzie, dlie bieltjes vool dlie musketiels’.

TOON: Hoe wist gij dat de koster hier was?

TJANG: ‘Waal’ twee ‘musketiels’ zijn is ‘delde’ nooit ‘vel’ weg. Allee, Tjing tjing van Tjang.

TOON, SOOI, FIDEEL: Tjing Tjang.

(Toon, Sooi en de koster drinken van hun glas. Tjang gaat terug naar binnen.)

SOOI: Zeg koster, om terug te komen op dat geval van vroeger. Katrien heeft u dat al lang vergeven zulle.

FIDEEL: Nee Sooi, daar geloof ik geen sikkepit van.

SOOI: Koster jong, als ge moest weten...

FIDEEL: Akkerdje Sooi, ik wil het niet weten. Sinds dat voorval heeft ze mij nooit meer bekeken. Laat staan ooit nog een woord tegen mij gesproken. En nu zie ik haar ook niet meer staan.

SOOI: Zij ziet u nog wel zitten zulle koster. Daarstraks stond ze hier nog bij ons. “De koster” zei ze, “denkt nog altijd dat ik kwaad ben op hem voor die affaire van vroeger. Maar dat is helemaal niet waar” zei ze. “De koster kon daar zelf niks aan doen. Gij en uw Ciska zaliger hebben ons dat gelapt”, zei ze. Ja koster, zo heeft ze het gezegd. Ge moogt het vragen aan Toon. Nietwaar Toon. *(Toon knikt bevestigend.)*

FIDEEL: Sooi, gij zijt nog altijd dezelfde zwanspastoor van vroeger. Maar bij mij pakt uw passiepreek niet meer. Ik heb mijn lesje wel geleerd.

(Marie-Roos komt uit ‘De Dageraad’ om het plein over te steken.)

TOON: Ha daarzie, mevrouw Marie-Roos.

MARIE-ROOS: Marie-Roos Toon, gewoon Marie-Roos, zonder mevrouw. We zijn toch burenen.

TOON: Natuurlijk Marie-Roos, naaste burenen. *(komt tot bij haar)*. Gaat ge wat wandelen?

MARIE-ROOS: Nee Toon, boodschappen doen. Mijn frigo is leeg.

TOON: Als ge wilt ga ik mee. Dan kan ik straks uw kabaske dragen. Want die zal wel veel te zwaar zijn voor uw rugske.

MARIE-ROOS: Dat is niet nodig Toon. Zoveel breng ik niet mee. Ge zou mij beter eens voorstellen aan uw twee vrienden. Dan leer ik mijn nieuwe burens kennen.

TOON: Ha ja, dat daar is mijn beste vriend Sooi, de vroegere cafébaas.

MARIE-ROOS: Waar ge mij al zoveel over verteld hebt.

SOOI: Toch niet te veel leugens, hoop ik.

MARIE-ROOS: Ik zou het niet weten Sooi. Maar als de helft waar is, hebt ge de boel dikwijls genoeg op stelten gezet.

SOOI: Ik had het gedacht hè.

TOON: De waarheid mag gezegd worden. En dat daar is onze koster.

MARIE-ROOS: De eeuwige vrijgezel die niet aan een vrouw geraakt is.

FIDEEL: Akkerdjie, heeft hij dat ook al verteld, de lelijke loebas.

MARIE-ROOS: 't Was niet kwaad bedoeld koster. Zo is Toon niet. Ik ben Marie-Roos, uw nieuwe buurvrouw. Wij zullen elkaar nog wel beter leren kennen zeker?

FIDEEL: Als het aan mij ligt, akkerdjie, heel zeker Marie-Rooske.

SOOI: En als het aan mij ligt ook zulle. Amai zeg, zo'n schoon volk in de buurt.

MARIE-ROOS: Weet ge wat, ik breng een goede fles mee van de winkel. En dan nodig ik u alledrie uit om straks bij mij iets te komen drinken. Laat ons zeggen, om twee uur.

TOON: Dat is een goed gedacht Marie-Roos. Ik kom heel zeker. Maar Sooi en de koster zullen wel geen tijd hebben.

SOOI: En waarom niet Toon?

FIDEEL: Dat vraag ik mij ook af.

TOON: Awel... euh... Sooi, gij moet in de namiddag toch op de brasserie letten als Jos en Josee alles gereed maken voor 's avonds. En de koster zal wel iets te doen hebben in de kerk.

FIDEEL: Neen Toon, ik heb geen werk in de kerk.

SOOI: En ik niet in de brasserie.

FIDEEL: Ik kom heel zeker Marie-Rooske.

SOOI: En ik ook, zeker weten.

MARIE-ROOS: Dat is dan geregeld. Tot straks hè mannen.

TOON – SOOI- FIDEEL: Ja, tot straks Marie-Roos. Tot straks.

(Marie-Roos gaat verder en de mannen zijn alleen.)

SOOI: Hela flauwe plezante, sinds wanneer moet ik op de brasserie letten?

FIDEEL: En sinds wanneer heb ik 's namiddags werk in de kerk?

SOOI: Waarom mogen wij niet meekomen?

FIDEEL: Gij vertrouwt ons zeker niet?

TOON: Voor geen haar koster. Ik zie Marie-Roos wel zitten. En zij mij. Ik heb geen jaloerse bokken nodig die onder mijn duiven komen schieten.

SOOI: Dat zou ik nooit doen Toon. Dat weet gij goed genoeg.

TOON: Dat weet ik zelfs veel te goed. En de koster is geen haar beter.

FIDEEL: Hoor hem bezig zulle.

SOOI: De dikke egoïst.

TOON: Ik heb u allebei wel bezig gehoord. 'Marie-Rooske' en 'schoon volk in de buurt'. 't Kon precies niet op.

FIDEEL: *(imiteert)* En gij dan. "Dan kan ik uw kabaske dragen".

SOOI: "Want die zal wel veel te zwaar zijn voor uw rugske."

TOON: Ik mag toch wel mijn diensten aanbieden zeker!

FIDEEL: En wij mogen toch wel wat vleien zeker!

SOOI: Als ge dat maar weet. En we komen zeker mee, nietwaar koster?

FIDEEL: Als ge dat maar weet.

TOON: Doe wat ge niet laten kunt. Denk maar niet dat ge enige kans maakt bij Marie-Roos.

SOOI: Zomin als gij. Marie-Roos zoekt alleen wat gezelligheid, meer niet.

FIDEEL: Bij gezellige mensen zoals Sooi en ik.

TOON: Of vriendschap. Bij vriendelijke mensen. Zoals ik.

SOOI: Vriendschap, tot daar aan toe Toon. Maar u aanstellen als een verliefde puber, komaan zeg.

FIDEEL: Uw vervaldatum van puber is al lang verstreken. Ge maakt u alleen maar belachelijk.

TOON: Zie maar dat ge uzelf niet belachelijk maakt. 't Zou de eerste keer niet zijn. En nu kunt ge voor mijn part allebei de boom in. En ga maar alleen naar Marie-Roos. Ik ga niet mee. *(Toon loopt kwaad weg.)*

SOOI: Hela Toon, hier blijven gij. Wij zijn toch maar aan 't zwansen.

FIDEEL: Ge kent ons toch. Kom jong.

Vierde tafereel: Sooi – Toon – Fideel - Tony - Katrien

(Tony komt naar buiten, klaar om gaan te joggen. Toon is aan de deur van 'De Dageraad' blijven staan.)

TONY: Wat gebeurt er? Toch geen ruzie zeker?

SOOI: Maar neen Tony. Uwe vava loopt kwaad weg, zo maar, zonder reden.

TOON: Zonder reden? Ge moest eens horen wat die twee daar allemaal zeggen.

TONY: Toch geen lelijke woorden, hè opa?

SOOI: Maar neen. Wij willen uwe vava alleen maar helpen.

FIDEEL: Wij denken dat hij zwaar ziek is.

SOOI: Dat zijn tikker overslaat.

TONY: Toch niets aan zijn hart zeker?

SOOI: Toch wel. En niet alleen dat.

FIDEEL: Wij denken dat hij ook mankeert in zijn buik.

SOOI: Vlinders of zoiets.

TONY: Vava toch niet zeker. Komaan zeg, nu zijt ge keihard aan 't zwansen.

FIDEEL: Vraag het hemzelf.

TONY: Wel vava, hoe zit dat?

TOON: Ge moet naar die zeveraars niet luisteren Tony. Ze zeggen dat om mij te plagen.

TONY: Plagerij, dat dacht ik al. Ge kent ze toch hè vava. Ge moogt ze de kans niet geven. En zeker niet weglopen.

SOOI: Zo is dat Tony. Kom Toon, zet er u terug bij.

TOON: Als ge niet wilt lossen. *(komt naderbij maar blijft rechtstaan)* Maar stop dan met uw gelul over mij en Marie-Roos.

TONY: Gij en Marie-Roos? Dat stadsmadammeke dat hier is komen wonen? Vava jong, dat is keicool. Chapeau zulle, gij hebt nog keigoede smaak.

SOOI: Dat vinden wij ook hè koster.

FIDEEL: Heel 'keigoede' smaak. Ik zou ze akkerdje zelf wel lusten.

TOON: Zij u niet. En stop nu of ik ben toch weg.

TONY: Amai vava, gij zijt kort ingehangen. Ik zou nog gaan geloven dat het waar is.

TOON: 't Is niet waar. En vertrek maar voor die lorejassen u nog meer wijsmaken.

TONY: Dat ga ik doen, een toerke joggen. Ik moet in vorm blijven voor mijn studies. Tot straks.

(Tony zet zijn i-pod op, danst wat mee met de hippe muziek die hij te horen krijgt en vertrekt al lopend van het podium. Toon zet zich nukkig neer.)

SOOI: Toch een knappe gast, onze Tony.

FIDEEL: Ja mannen, zo een kleinzoon, daar moogt ge allebei fier op zijn.

SOOI: En hij studeert voor 'kinesinetherapeut'.

FIDEEL: Dat was uw droom voor Jos hè Sooi. Dat hij kine... dinges... tararepeut zou worden.

SOOI: Ja, maar 't mocht niet zijn. Hij moest absoluut Joseeke hebben.

TOON: Had hij daarin geen gelijk?

SOOI: Achteraf bekeken wel. En nu het is zoals het is, zou ik niet willen dat het anders was. Maar moest het anders geweest zijn, dan....

TOON: Ja? Wat dan?

SOOI: Dan zou er veel niet geweten zijn van wat nu wel geweten is. En wat beter niet geweten was.

FIDEEL: Nu ge het er toch over hebt, ik heb het altijd raar gevonden dat Tony naar u genoemd is Toon. Pas op hè, ik wil mij niet moeien. Maar normaal had de zoon van Jos toch moeten genoemd zijn naar de vader van Jos, dus naar Sooi.

SOOI: Ge hebt gelijk koster. Ik ben daarvoor nog altijd niet goed gezind. Onze Tony had naar mij moeten genoemd zijn.

TOON: Ja? En hoe dan? Sooi Junior of grote Sooi en kleine Sooi.

SOOI: Ze hadden toch iets kunnen bedenken dat erop trok. Ze hebben van Toon toch ook Tony gemaakt.

TOON: Ze konden van Sooi wel gene Sony maken.

SOOI: Nee, maar toch Swa naar Francois want dat is mijn officiële naam. Maar nee, het moest Tony zijn, naar Toon, zijn biologische vader. Het verleden mocht blijkbaar niet begraven worden.

FIDEEL: Daar heeft Sooi wel een punt.

TOON: Koster, moeit er u niet mee. Alles is verlopen volgens afspraak.

SOOI: Een slechte afspraak.

TOON: Dat blijft gelijk, maar afspraak is afspraak, goed of slecht. En volgens die afspraak zou het eerste kind van Jos en Josee naar mij en ons Tenette genoemd worden. En het werd een zoon, dus Tony. En het tweede kind zou naar Sooi en Ciska genoemd worden. En het werd een dochter, dus Sientje. Zo is het gebeurd, amen en uit, boeken toe en ander onderwerp.

(Katrien komt terug met haar boodschappentas.)

SOOI: Daar komt al een ander onderwerp. Koster, kijk eens, Katrien. Allee jong, zeg eens iets tegen haar..

FIDEEL: Dat durf ik niet.

SOOI: Toch doen jong.

FIDEEL: Akkerdjie nee, ik wil niet.

SOOI: Katrien zal blij zijn zulle.

FIDEEL: Voor mij moet ze niet blij zijn.

SOOI: Dat meent ge niet. Allee, vooruit met de geit. *(geeft de koster een duw richting Katrien)*

FIDEEL: Akkerdjie Sooi, nee ik zeg niks..... *(tot Katrien)* Dag Katrieneke, gaan winkelen?

KATRIEN: Daar hebt gij geen zaken mee.

FIDEEL: Dat weet ik Katrieneke. Ik vraag dat zo maar ... uit interesse.

KATRIEN: Ik heb uw interesse niet nodig, lelijk scharminkel.

FIDEEL: Akkerdjie Katrien, dat is een lelijk woord zulle.

KATRIEN: Nog niet half lelijk genoeg voor zo'n misbaksel als gij.

FIDEEL: Katrien akkerdjie, 't is goed hè. Ik doe nog zo mijn best...

KATRIEN: Dat had ge vroeger moeten doen. Maar neen, toen moest ge mij zo nodig voor de zot houden.

FIDEEL: Ja maar, vroeger is vroeger. En nu is nu. En Sooi zei...

KATRIEN: Is die met zijn groot bakkes weer aan 't stoken. Ik had het kunnen weten hè.

SOOI: Katrien, ik doe dat wel om goed te doen hè. Ik wil u nog altijd aan een vent helpen.

KATRIEN: En ik moet gene vent hebben, hoe dikwijls moet ik dat nog zeggen. En zeker nu niet. En zeker de koster niet.

FIDEEL: Maar Katrieneke, wat is er mis aan mij?

KATRIEN: Alles wat ik aan u zie, tussen uwe kop en uw tenen, is mis aan u. En laat mij nu gerust.

SOOI: Hier zijn nog kandidaten zulle Katrien. Toon bijvoorbeeld, die is ook beschikbaar. .

TOON: Sooi, niet zeveren hèn.

KATRIEN: Gij hebt andere katten te geselen, hèn slachterke. Gij loopt liever de benen van onder uw gat achter dat stadsmadammeke.

TOON: Katrien, ge weet niet wat ge zegt mens.

KATRIEN: Ik weet heel goed wat ik zeg. Omdat ik zie wat ik zie. Maar maak u geen illusies manneke. Uw haring zal niet bakken bij Marie-Roos. Daar zal ik persoonlijk voor zorgen.

SOOI: Ge kunt beter een goed woordje doen voor mij en de koster hèn Katrien.

FIDEEL: Akkerdje Katrien, als ge dat zou willen doen.

KATRIEN: Dat zal ik zeker doen. Ik zal eens een boekske opendoen over de drie grootste nietsnutten van ons dorpsplein.

SOOI: Nee Katrien, niet doen hèn.

FIDEEL: Ik heb veel te veel goesting om mijn angel uit te gooien om in haar vijverke te gaan vissen. Akkerdje, akkerdje

KATRIEN: Doet geen moeite kosterke. Om Marie-Roos aan de haak te slaan hangt uw lijn veel te slap.

FIDEEL: Daar kan ik iets aan doen zulle Katrien. Ik ken iets van vissen. Ik heb vroeger in de beek veel ritskes gevangen.

KATRIEN: Dat weet ik. Uw gezicht heeft nog altijd veel weg van een ritske.

SOOI: Amai koster, dat was niet tegen mij.

TOON: *(steekt fier zijn hoofd op)* En wat vindt ge van mijne kop Katrien?

KATRIEN: Die trekt heel hard op de kop van 't varken van Sint-Antonius, dat vroeger boven de deur van uw slagerij hing. En Sooi daar heeft zijn snuit.

TOON: Katrien, ge zijt een onmogelijk mens.

FIDEEL: Een echte zuurpruim.

SOOI: En 't leven kan nog zo schoon zijn.

KATRIEN: 't Leven zou heel schoon zijn als ik niet meer op uw lelijke smoelen moest zien.
En in 't vervolg laat ge mij gerust. Saluut. (*gaat binnen*)

TOON: Amai zeg, wat een serpent.

SOOI: Ja da.

FIDEEL: Akkerdjie.

TOON: Als ik goed gehoord heb, hebt gij allebei een oogje op Marie-Roos.

SOOI: Een oogje is veel gezegd Toon. Eerder gezonde interesse. Dat mag toch hèn?

TOON: Zolang ze maar gezond blijft. En ge mij niet voor de voeten loopt.

SOOI: Ge moet niet bang zijn Toon. Dat zouden wij nooit doen, hèn koster.

FIDEEL: Nee wij niet. Maar Katrien, die ziet dat niet zitten, gij en Marie-Roos.

TOON: Ze heeft daar geen zaken mee, de lelijke feeks.

SOOI: Misschien is ze zo kwaad omdat zij u ziet zitten.

FIDEEL: Nu ge 't zegt, dat zou kunnen. En met Marie-Roos in de buurt heeft ze zware concurrentie gekregen. Akkerdjie, dat is het, jaja.

TOON: Onnozelaars. Hou uzelf voor de gek. Ik ben ermee weg.

SOOI: Tot straks hèn Toon. Bij Marie-Roos.

TOON: Ik weet niet of ik wel kom. Saluut (*gaat binnen*).

Vijfde tafereel: Sooi – Toon – Fideel - Jos – Ferre – Marie-Roos

SOOI: Amai, die heeft het ferm te pakken met zijn Marie-Roos.

FIDEEL: 't Oud zot hèn Sooi. Dat kan lelijk te keer gaan bij een eenzame man..

SOOI: Zijn Tenette is ook al lang weg hèn.

FIDEEL: Uw Ciska ook hèn. (*zucht*)

SOOI: Wat heeft ons Ciska daarmee te maken?

FIDEEL: Niks Sooi, niks. Maar uw Ciska is toch ook al lang weg.

SOOI: Al veel te lang, koster. Waar is de tijd naartoe hèn.

FIDEEL: Vervlogen Sooi. Vroeger was 't leven veel plezanter. Nu vind ik het éne sleur.

SOOI: Dat mogen we niet laten gebeuren. Wij moeten zorgen voor ambiance in de keet.

FIDEEL: Ik zou niet weten hoe.

SOOI: Ik wel. Neem nu bijvoorbeeld Toon. Die wil ons buitenspel zetten bij Marie-Roos. Wij moeten daar een stokje voorsteken.

FIDEEL: Ge hebt gelijk Sooi. Een hele knuppel als 't moet. Maar hoe?

SOOI: Heel simpel. Straks, als we naar haar toegaan, trekken we onze beste kleren aan, met wit hemd en plastron.

FIDEEL: Ik heb alleen maar een 'nondedjuke'. (strikje)

SOOI: Dat is ook goed. We zullen nogal afsteken tegen Toon. En we gaan zeker een half uur te vroeg. We moeten voor Toon daar zijn.

FIDEEL: Die zal nogal op zijn neus staan kijken. En Marie-Roos zal door ons gecharmeerd zijn.

SOOI: Die gaat Toon niet zien staan in zijn alledaags kostumeke. En we nemen ook bloemen mee. Ga maar een schoon boeketje kopen.

FIDEEL: Niet te duur hè Sooi. Een pensioentje van een koster, akkerdjie, dat is niet vet zonne.

SOOI: Wij besteden samen twintig euro. Dat is toch niet teveel. En daar koopt ge al iets schoon voor. Hier, elk tien euro. *(Sooi geeft de koster tien euro.)*

FIDEEL: Ik kan bijna niet wachten om Toon zijn gezicht te zien. Akkerdjie, akkerdjie, hi hi hi.

SOOI: Dat zal hem leren om de egoïst uit te hangen.

FIDEEL: Ik ga direct om de bloemen. Tot straks hè Sooi. Akkerdjie.

(De koster vertrekt. Jos komt naar buiten.)

JOS: Zit gij hier maar alleen?

SOOI: De koster is juist weg.

JOS: Hebt gij soms onze Tony gezien?

SOOI: Die is gaan joggen.

JOS: Heeft die niets beters te doen? Er is een pak werk in de keuken.

SOOI: Hij moet aan zijn conditie werken hè. Mijne kleinzoon studeert voor kinesinetherapeut, weet ge wel. Gij hebt vroeger ook de kans gehad.

JOS: Dat peutengedoe was niks voor mij. En ge weet waarom.

(De facteur komt het plein opgestapt. Haastig steekt hij de brieven in de bus.)

FERRE: Hier zitten ze buiten. Dat is gemakkelijk en snel. Asjeblief.

JOS: Een borrel facteur?

FERRE: Gij zijt niet goed zeker. Ik wil mijn werk niet verliezen voor een stomme borrel. En ik heb ook geen tijd.

SOOI: Tuur, onze vroegere facteur maakte altijd tijd voor een borrel. En voor meer dan éne.

FERRE: De tijd van de zatte facteurs is folklore Sooi. Voltooid verleden tijd. Ik krijg nog exact tien seconden per brievenbus. Is Sientje er niet?

JOS: Hebt ge meer tijd als ons Sientje er is?

FERRE: Nee, ook niet. Maar dan kon ik ze in de rapte goede dag zeggen. Wilt gij dat voor mij doen? Haar mijn 'groetjes' overmaken?

JOS: Spring 's avonds eens binnen om iets te drinken. Dan kunt ge uw 'groetjes' zelf overmaken.

FERRE: Dat zal ik zeker doen. Deze avond of morgenavond kom ik langs. Dat moogt ge haar zeggen. En nu moet ik dringend verder. Ik heb al veel te veel tijd verloren. Saluut.
(*gaat haastig verder*)

JOS+SOOI: Saluut facteur.

SOOI: De facteur heeft een oogje op ons Sientje?

JOS: Dat hij dat maar rap vergeet. Ik zie dat niet zitten.

SOOI: Omdat onze vroegere facteur achter Josee aanzat zeker?

JOS: Dat heeft er niks mee te maken.

SOOI: Ik vind hem wel sympathiek. Maar die mannen worden tegenwoordig nogal afgejakkerd. Amai, mijn voeten.

JOS: De dag van vandaag kan dat niet anders. Time is money. Dus in plaats van hier zitten te niks, komt ge beter in de keuken helpen. Dan kan uwe kleinzoon, de toekomstige 'kinesinetherapeut' rustig aan zijn peutenconditie werken. (*Jos gaat binnen.*)

SOOI: Is dat nu niet wreed zeg. Mij aan 't werk zetten in mijn oude dag. Naar wie zou die de aard hebben? Naar mij zeker niet.

(*Sooi gaat binnen. Toon komt naar buiten. Hij zet zich op de bank.*)

TOON: Ze zijn weg. Al maar goed. Ik betrouw die twee voor geen haar. Die traktatie bij Marie-Roos, daar moet ik een stokske voorsteken. Een hele knuppel als 't moet.

(*Marie-Roos komt terug met haar boodschappen.*)

MARIE-ROOS: Maar alleen? Zijn uw vrienden al weg?

TOON: Ja, ze zijn weg. Dat is toch wel straf hè. Nu komt Jos zeggen dat er deze avond een feestje is in de brasserie en dat Sooi de hele namiddag moet meehelpen.

MARIE-ROOS: Dat is toch niet waar zeker?

TOON: Toch wel. Maar 't strafste moet nog komen. De pastoor is de koster komen zoeken. Morgen is er een gouden huwelijksmis in de kerk. En de koster moet de hele namiddag werken om de kerk te versieren.

MARIE-ROOS: Dan kunnen die geen van beiden deze namiddag komen?

TOON: Geen één van de twee. Da's toch spijtig hè.

MARIE-ROOS: Heel spijtig. En ik had nog wel een fles champagne meegebracht.

TOON: (*onnozel*) Zeg dat het niet waar is.

MARIE-ROOS: Toch wel, echte champagne. Dan moet ik mijn traktatie uitstellen tot morgen. Daar zit niks anders op.

TOON: Dat is het beste wat ge kunt doen. Ik zal de koster en Sooi verwittigen dat het morgen te doen is.

MARIE-ROOS: Als ge dat wilt doen. .

TOON: Op mij kunt ge altijd rekenen Marie-Roos.

MARIE-ROOS: Dat weet ik Toon. En al op voorhand bedankt. Nu kan ik deze namiddag mijn zuster bezoeken in de stad. Dan kunnen we samen nog eens gezellig gaan shoppen. En morgen drinken we met ons vieren een lekker glas.

TOON: Dat zal smaken. Het water komt mij nu al in de mond.

MARIE-ROOS: Morgen komt er wat anders in uwe mond. Echte sprankelende bubbels. Maar nu moet ik voortmaken of ik mis mijn bus. Niet vergeten om uw vrienden te verwittigen hè Toon. En tot morgen hè. (*gaat binnen*)

TOON: (*roept haar na*) Ja, tot morgen. En ik zal heel zeker niet vergeten om mijn vrienden te verwittigen, heel zeker niet. Ge moogt op uw twee oortjes slapen. Ik zal het heel zeker doen (*als Marie-Roos binnen is*) ...misschien. Tarara, vergeet het dat ik het niet zal vergeten. Ik ben de laatste tijd erg vergeetachtig. En als ge iets vergeet, daar kunt ge niets aan doen. Morgen drink ik lekkere champieter bij Marie-Roos... alleen. Die twee zullen de kans niet krijgen om mij een loer te draaien. En 't is hun eigen schuld. Ze denken dat ze Toon voor 't lapke kunnen houden. Maar dan kennen ze Toon nog niet half. (*Toon gaat binnen.*)

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

Zesde tafereel: Sooi – Toon - Fideel - Sientje

(We zijn in de vroege namiddag, omstreeks halftwee. Toon komt naar buiten. Hij kijkt voorzichtig in het rond.)

TOON: Nog geen Sooi of koster te zien. Die hebben zeker afgesproken bij Jos op het terras. Ik verstop mij achter de brasserie. Die twee willen mij een oor aannaaien, daar ken ik ze voor. Maar ze zullen zelf van een kale reis thuiskomen. Daar heb ik voor gezorgd.

(De koster komt op van linksachter. Hij is pikfijn uitgedost met wit hemd en strikje, zo mogelijk een bloem op zijn revers. Hij draagt een boeketje bloemen. Hij komt tot op het terras, opent de deur van de brasserie en roept op Sooi. Toon gluyrt voorzichtig om de hoek en weet niet goed wat hij ziet.)

FIDEEL: Sooi!!! Sooi, ik ben er.

(Sooi laat even op zich wachten. De koster ruikt eens aan de bloemen en heeft al zichtbaar binnenpretjes.)

FIDEEL: Sooi!!! Waar blijft ge? 't Is tijd akkerdje!

(Sooi komt naar buiten, eveneens in zijn beste pak.)

SOOI: Ha koster, gij zijt er al. Amai jong, gij ziet er nogal uit. Wauw.

FIDEEL: Chique hè Sooi. Maar gij zijt ook ferm afgeborsteld zulle.

SOOI: En gij hebt schoon bloemekes meegebracht. Marie-Roos zal aangenaam verrast zijn.

FIDEEL: Ze zal ons heel graag zien komen, akkerdje hihhi

SOOI: Toon niet. Die zal pisnijdig zijn.

FIDEEL: Ik zie hem daar al staan met zijn beteuterd gezicht. Akkerdje, hihhi.

SOOI: Het wordt nog heel plezant. Kom, we gaan zien. We moeten voor Toon bij Marie-Roos zijn.

(Sooi en de koster gaan fier en in gelijke tred naar 'De Dageraad'. Onderweg maken ze tegelijkertijd en synchroon een luchtsprongetje van plezier. Sooi laat de koster heel galant voorgaan met zijn bloemen. Dan gaan ze naar binnen. Als ze weg zijt komt Toon te voorschijn.)

TOON: Hebt ge dat gezien, de smeerlappen. Heimelijk achter mijn rug hun beste kleren aantrekken om mij te kakken te zetten bij Marie-Roos. En bloemen kopen, zonder dat ik daar iets van weet. *(imiteert de koster)* “Ik zie hem daar al staan met zijn beteuterd gezicht. Akkerdjie hihhi.” Ik wilde dat ik hun beteuterde smoel kon zien als ze voor een gesloten deur staan, de valspelers.

(Toon zet zich op het terras. Sientje komt naar buiten tot bij Toon.)

SIENTJE: Ha vava, zit gij hier al lang?

TOON: Nee, Sientje, ik zet mij hier juist neer.

SIENTJE: Hebt ge opa soms gezien?

TOON: Opa? Nee zulle. Zou ik die moeten gezien hebben?

SIENTJE: 't Zou toch kunnen. Binnen is hij niet meer. En hij heeft zijn allerbeste kleren aangetrokken zonder te zeggen waarom of voor wie of wat. Dat is toch raar hè.

TOON: Dat is heel raar. Waarschijnlijk 't oud zot hè Sientje.

SIENTJE: Hij zal toch niet naar de miekes zijn?

TOON: Nee, dat denk ik niet. Zoiets doet uwe opa niet.

SIENTJE: Ik ben daar nog niet zo zeker van. Hij loopt hier al de hele tijd rond als een vurige haan die dringend een gewillig kieken wil bespringen. En vantijds staat hij daar heimelijk in zijn eigen te lachen, zomaar, zonder iets te zeggen. Snapt gij dat?

TOON: Nee kind, ik snap er niks van. Ik zou echt niet weten wat er aan de hand is.

SIENTJE: Zeg vava, gij zijt ook al vroeg op de lappen. Zoudt ge 's middags niet beter eerst een uiltje vangen?

TOON: Dat heb ik al gedaan, Sientje. Ik heb al twee grote uilen gevangen.

SIENTJE: Dan is 't goed. Haal ik u maar een pintje? Of een tas koffie?

TOON: Toch maar liever een pintje. En op kosten van het huis hè.

SIENTJE: Natuurlijk vava, dat spreekt toch vanzelf. *(gaat binnen om een pint bier te halen)*

TOON: Ik wist dat die twee iets van plan waren. Maar om mij bij mijn pietje te pakken moeten ze vroeger opstaan.

(De koster en Sooi komen buiten uit 'De Dageraad'.)

FIDEEL: Sooi jong, we hebben bot gevangen.

SOOI: We hebben helemaal niks gevangen. We stonden voor een gesloten deur.

FIDEEL: De afspraak was toch zeker voor deze namiddag, om twee uur?

SOOI: Ja, deze namiddag om twee uur.

FIDEEL: Da's straf. Misschien was ze nog aan 't rusten.

SOOI: Neen koster, we hebben gebeld en geklopt. Als ze thuis was moet ze dat zeker gehoord hebben.

FIDEEL: Dus is ze niet thuis.

SOOI: Ik versta er niks van. En Toon laat zich ook niet zien.

FIDEEL: Ik denk dat Toon hier meer van weet Sooi. En dat Marie-Roos en Toon ons samen een ferme kloot willen aftrekken.

SOOI: Van Marie-Roos kan ik dat moeilijk geloven. Maar Toon zou dat gemakkelijk durven.

FIDEEL: Die zou alles doen om ons bij Marie-Roos weg te houden.

SOOI: Daar twijfel ik niet aan. Maar toch klopt er iets niet.

FIDEEL: Wat klopt er niet Sooi?

SOOI: Ik zou het niet weten. Wij moeten Toon dringend aan de tand voelen.

FIDEEL: *(heeft intussen Toon zien zitten)* Dat is niet moeilijk. Daar zit hij zie.

(Sooi en de koster gaan tot bij Toon.)

SOOI: Awel, wat zit gij daar te zitten?

TOON: Awel, wat loopt gij daar te lopen gelijk twee hitsige wijvenzotten? Sientje was al bang dat ge naar de miekes zou gaan.

FIDEEL: Wij gingen naar Marie-Roos.

SOOI: Voor die drink zoals afgesproken.

FIDEEL: Maar ze is er niet. Akkerdje..

TOON: Natuurlijk is ze er niet.

SOOI: Hoe, gij wist dat?

TOON: Natuurlijk wist ik dat.

SOOI: En ge zegt ons niks.

TOON: Ik zeg het toch nu

FIDEEL: En dat kon niet vroeger?

TOON: Toen wist ik het zelf nog niet. Marie-Roos heeft juist voor de middag onverwacht een telefoontje gekregen van haar zuster in de stad. Dat mens is plots heel erg ziek geworden. Griep in de hoogste graad. En ze heeft Marie-Roos gevraagd om dringend te komen.

FIDEEL: Akkerdje, dat zoiets juist nu moet gebeuren.

TOON: Ja, Marie-Roos zat er ook heel erg mee verveeld. Ze is mij komen vragen wat ze moest doen. "Marie-Roos", heb ik haar gezegd, "als uw zuster zo ziek is dat ze u nodig heeft, dan moet ge gaan. Dan moet ge die drink gewoon afgelasten". "Jamaar" zei ze "en uw vrienden dan, Sooi en de koster"? "Niks van aan trekken" heb ik haar gezegd. "Ik zal die mannen wel verwittigen. Die gaan dat heel zeker begrijpen."

SOOI: Natuurlijk begrijpen we dat.

FIDEEL: Maar ge had ons wel vroeger kunnen verwittigen. Dan hadden we niet voor een gesloten deur gestaan.

TOON: Dat is uw eigen schuld. Ik zit hier op u te wachten om u te verwittigen. Maar neen, de heren zijn al weg voor een afspraak die pas om twee uur doorgaat. En ik mag dat niet weten. En ze trekken hun beste kleren aan. Zonder mij iets te zeggen. En ze kopen bloemen. Achter mijne rug. Dat is schoon hè.

SOOI: Ja maar, die bloemen zijn van ons alle drie. De koster moest ze afgeven en zeggen dat ze van ons alle drie zijn. Niet waar koster?

FIDEEL: Heel zeker waar. En ge moet uw deel nog betalen. Want dat kost geld zulle.

TOON: Ik betaal geen eurocent. Dat is niet afgesproken. En ge kunt zeggen wat ge wilt. Ik denk er het mijne van.

SOOI: Denk wat ge wilt. 't Is zoals wij zeggen.

FIDEEL: Wij zouden daarvoor toch niet liegen zeker.

TOON: Als dat zo zit, geef die bloemen dan maar aan mij. Ik zal ze wel aan Marie-Roos bezorgen.

FIDEEL: Nee akkerdje, ik geef haar die bloemen. Later.

TOON: Wanneer later?

SOOI: Als die drink doorgaat. Want van uitstel komt toch zeker geen afstel? Marie-Roos zal toch wel op een andere keer trakteren?

TOON: Dat was ze van plan. "Ik zou een nieuwe datum moeten vastleggen" zei ze. "Maar dat is echt moeilijk. Zolang mijn zuster ziek is, kan ze mij op ieder moment bellen dat ik moet komen", zei ze." Toon", zei ze, "ik weet echt niet wat ik moet doen."...

SOOI: ... zei ze.

TOON: Ja, dat zei ze. “Het u niet aantrekken”, heb ik haar gezegd. “Als het echt zo moeilijk is, laat ge dat trakteren gewoon voor wat het is. En later kunt ge nog altijd zien wat ge doet.”

SOOI: Dus van dat trakteren komt er niks in huis?

TOON: Ik vrees van niet Sooi.

FIDEEL: Akkerdjie, nu zit ik hier te zitten met mijne bloemenkee. Wat moet ik daar nu mee beginnen?

SOOI: Misschien komt hij nog wel van pas. Misschien voor Katrien?

FIDEEL: Voor Katrien? Akkerdjie zeker niet. Dan vreet ik hem nog liever op.

(Sientje komt naar buiten.)

SIENTJE: Ha opa, hier zit ge. En de koster is ook al zo chique. Wat is de bedoeling?

SOOI: Wij hadden een afspraak bij Marie-Roos om kennis te maken bij een drink. En daarvoor hebben we ons een beetje opgekleed en een bloemeke gekocht. Dat past toch zo. Of niet soms?

SIENTJE: Natuurlijk past dat.

TOON: Maar dat ze dat doen zonder mij iets te zeggen, dat past niet. En dat ze mij willen overbluffen bij Marie-Roos, dat trekt nergens op. Al maar goed dat ge voor een gesloten deur stond. Nu heeft heel uw stiekem gedoe tot niks gediend.

SOOI: Wie weet hoe gij u zou opgetut hebben zonder ons iets te zeggen.

FIDEEL: En zo lang wachten om ons te verwittigen is zeker niet stiekem?

TOON: Nu weet ik tenminste wat ik heb aan mijn twee ‘zogezegde’ vrienden.

SOOI: Dat is dan wederzijds. Sientje, haal voor mij en de koster een pint. Wij hebben iets door te spoelen.

FIDEEL: Wij hebben een koude douche gekregen.

TOON: En ik heb goesting gekregen. Breng mij ook nog maar een pint met een grote kol van dat sappige schuim.

SIENTJE: Drie pintjes, dat komt in orde.

(Sientje gaat naar binnen.)

**Zevende tafereel: Sooi – Toon – Fideel – Soeur Angelikske – Sientje -
Katrien**

(Een nette dame van middelbare leeftijd, chique uitgedost met leuke hoed, komt het plein opgewandeld. Ze kijkt verwonderd in het rond.)

SOEUR ANGELIKSKE : Dag mannen. Dit is hier toch wel degelijk het dorpsplein?

SOOI: Natuurlijk is dit hier wel degelijk het dorpsplein.... euh mevrouw.

SOEUR ANGELIKSKE: Ik zou het niet meer herkennen. Vroeger was hier het café ‘Bij Sooi en Ciska’, en daar slagerij Sint – Antonius en daar het huis van Katrien en daar woonde oma Vanderplanken.

TOON: Mijn schoonmoeder, inderdaad. God hebbe haar vrome ziel.

SOEUR ANGELIKSKE: ’t Is niet te geloven. Dit is niet meer het dorpsplein dat ik gekend heb.

SOOI: Heeft u het dorpsplein vroeger gekend ... euh mevrouw.

SOEUR ANGELIKSKE: En of ik het dorpsplein gekend heb.

TOON: Dan kent ge ons waarschijnlijk ook?

SOEUR ANGELIKSKE: Natuurlijk ken ik u. Gij zijt toch Toon de slager. En dat is uwe beste vriend Sooi, de cafébaas. En die brave man is Fideel, onze koster. Ik ben blij dat ik u terugzie, alle drie.

SOOI: Maar... als gij ons kent, dan moeten wij u toch ook kennen.

SOEUR ANGELIKSKE: Dat had ik wel gehoopt ja. Bekijk mij maar eens heel goed.

(De koster heeft tot dan toe gezwegen en zitten kijken met zijn mond open.)

FIDEEL: Soeur Angelikske! Akkerddjie, gij zijt soeur Angelikske!

SOEUR ANGELIKSKE: Ik was soeur Angelikske koster. Maar ik ben uitgetreden. Nu ben ik gewoon Iris Vanzon. Dat was vroeger mijn meisjesnaam.

FIDEEL: Iris Vanzon. Wat een schone naam. Die doet mij dromen van een mooie zonovergoten bloementuin, vol met irissen, geurende jasmijnen en donkerrode rozen met daartussen een bank om met zijn twee samen te genieten van het leven en van de liefde.

SOEUR ANGELIKSKE: Amai koster, gij zijt nog altijd zo’n romantische ziel als vroeger.

FIDEEL: Dat komt omdat ik u terugzie, soeur Angelikske. Als ik u zo nog mag noemen.

SOEUR ANGELIKSKE: Toch maar liever Iris.

FIDEEL: Iris, dat klinkt ook hemels, Iris Vanzon. En ik had u verwacht zonne. Deze morgen heb ik nog tegen Sooi gezegd – en ge moogt het hem zelf vragen - Sooi heb ik gezegd, vandaag gebeurt er een wonder. Ik ga iemand terugzien die heel mijn leven gaat veranderen. Ik was er bijna zeker van dat gij dat zou zijn. En daarom heb ik mijn beste kleren aangetrokken. En bloemekes gekocht. Hierzie, speciaal voor u. *(De koster geeft de ruiker bloemen af. Soeur Angelikske neemt deze aarzelend aan en legt ze neer op een tafel. Sooi doet ongezien teken op Toon dat daar niks van aan is.)*

SOEUR ANGELIKSKE: Koster, dat overvalt mij toch een beetje. Ge kon toch niet weten....

FIDEEL: Nee, natuurlijk kon ik dat niet weten. Ik heb alles gezien in een droom. Sooi zei nog:” Koster jong’, zei hij, “pas toch maar op. Dromen zijn vaak bedrog.” Maar ik wist dat deze droom zou uitkomen. En daar staat ge zie, in levenden lijve. Maar ge moet daar niet blijven staan. Ga toch zitten. En drink iets van mij. Een limonadeke zeker? Of een colake? En wilt ge misschien ook een stukje chocolade? Want ge zult wel honger hebben. ?

SOEUR ANGELIKSKE: Een cola is goed koster.

(Sientje in intussen naar buiten gekomen met de drie bestelde glazen bier.)

FIDEEL: Sientje, breng eens een colake voor soeur Angelikske... ik bedoel Iriske.

SOOI: Laat maar zitten, Sientje. Het is voor mij een eer om Iris Vanzon te mogen bedienen.

(Sooi gaat met Sientje mee naar binnen om een cola.)

FIDEEL: Oh Iriske, ik ben zo blij dat ik u terugzie.

SOEUR ANGELIKSKE: Ik ben blij dat ik het dorpsplein terugzie met zijn kleurrijke dorpsfiguren.

TOON: En we zijn nog altijd even kleurrijk als vroeger, zeker weten.

SOEUR ANGELIKSKE: Gaat ge nog altijd vissen koster? Vroeger hebt ge dikwijls ritskes voor mij gevangen.

FIDEEL: Nee Iriske, vissen dat is gedaan. Het water in de beek is zo dood als een pier van de giftige lozingen. Ge kunt er nog geen dikkop meer vangen, laat staan ritskes.

SOEUR ANGELIKSKE: Ja koster, de wereld is fel veranderd. De natuur is er niet op vooruitgegaan. Het leven is niet meer wat het was.

FIDEEL: Dat moogt ge wel zeggen. Want ge hebt uw kap over de haag gegooid. En dat zoudt ge vroeger nooit gedaan hebben.

SOEUR ANGELIKSKE: Nee koster, ik had nooit gedacht dat het ooit zover zou komen.

TOON: En toch...?

SOEUR ANGELIKSKE: Ja Toon, en toch. Het deed mij al veel pijn dat ons klooster hier op het dorp dicht ging en wij naar het moederklooster moesten verhuizen. Ik miste al die goede mensen hier rondom mij en al mijn vrienden.

FIDEEL: En mij vooral hè soeur ... ik bedoel Iriske.

SOEUR ANGELIKSKE: Al mijn vrienden koster.

(Sooi is intussen teruggekomen en zet een glas cola neer bij soeur Angelikske. Daarna luistert hij aandachtig mee.)

TOON: Ja, op ons dorpsplein was het vroeger een gezellige boel.

SOEUR ANGELIKSKE: In het moederklooster aanvankelijk ook wel. Maar later begonnen de jonge zusterkes één voor één uit te treden. En op de duur bleef ik alleen over met een hoop oude en zorgbehoevende nonnen. Het klooster leek meer op een bejaardentehuis en ik vroeg mij af of dit echt wel mijn roeping was.

SOOI: Dat kan ik begrijpen.

FIDEEL: Sooi, moeit er u niet mee. Wij kunnen dat heel goed begrijpen zonne.

SOEUR ANGELIKSKE: Ik twijfelde en twijfelde. Ik wist met mezelf geen raad? En op zekere dag besloot ik mijn biechtvader te raadplegen.

FIDEEL: En die wilde u zeker binnen houden?

SOEUR ANGELIKSKE: Nee koster, integendeel. Ik heb hem alles verteld over mijn gevoelens en verlangens en mijn onzekerheid. "Als ge twijfelt aan uw roeping", zei hij," moet ge consequent zijn en uitreden. Moest ik twijfelen" zei hij", ik zou hetzelfde doen."

FIDEEL: En toen hebt ge hem laten zitten?

SOEUR ANGELIKSKE: Hoe bedoelt ge koster?

FIDEEL: Wel, ge hebt de raad van uw biechtvader opgevolgd en uw hemelse bruidegom de bons gegeven.

SOEUR ANGELIKSKE: Dat is wel een beetje cru uitgedrukt. Maar in feite komt het daar op neer. Toch hou ik nog heel veel van Hem. Ik ben er zeker van dat Hij mijn beslissing begrijpt en mij verder zal begeleiden in het leven.

FIDEEL: Uwen ex moet zich niet te veel meer met u bemoeien. Ik zal u wel begeleiden in het leven. En uwe biechtvader is een chique type. Dank zij zijn goede raad zijt ge naar mij teruggekomen. Daar ben ik hem akkerdjie heel dankbaar voor.

SOEUR ANGELIKSKE: Ja maar koster, ik ben alleen maar teruggekomen om mijn vrienden even goede dag te komen zeggen. Meer niet.

FIDEEL: Maar toch ook voor mij hè soeur Angelikske.

SOEUR ANGELIKSKE: Natuurlijk koster, al mijn goede vrienden en gij zijt er daar zeker één van.

FIDEEL: Ja maar soeur Angelikske, ik dacht dat ge speciaal voor mij gekomen waart. En dat wij nu samen.....

SOEUR ANGELIKSKE: Koster, hoe komt ge daar nu bij? Gij zijt toch veel te oud voor mij. En we houden toch niet van elkaar. Allee, toch niet als een koppel.

FIDEEL: Maar ik hou heel veel van u zonne zusterke. Bij mij krijgt ge een hemel op aarde. Ik zal u op handen dragen en alle dagen uw voetekes wassen en uw pollekes kussen en...

SOEUR ANGELIKSKE: 't Is allemaal zo lief wat ge zegt koster, maar...

FIDEEL: En ge hebt het mij vroeger beloofd.

SOEUR ANGELIKSKE: Koster, ik heb u niks beloofd.

FIDEEL: Toch zo halvelings.

SOEUR ANGELIKSKE: Koster jong, gij hebt uw wensen voor werkelijk genomen. Meer is er niet gebeurd.

FIDEEL: Soeurke... zusterke... Iriske... wilt ge nu zeggen?

SOEUR ANGELIKSKE: Ja koster, dat wil ik zeggen. Wij zijn gewoon heel goede vrienden. Gij zijt om zo te zeggen de beste vriend die ik heb. Maar meer echt niet.

FIDEEL: (*half wenend*) Zusterke Vanzon, nu gaat mijn zonneke helemaal onder.

SOEUR ANGELIKSKE: Niet doen koster, laat uw zonneke maar stralen. Leef gelukkig verder als de joviale plezante koster, die ge altijd geweest zijt. En denk aan mij terug als aan een goede vriendin, die u altijd erg genegen blijft.

FIDEEL: Dat is moeilijk zonne. Ik had een 'ietsie pietsie' meer verwacht.

SOEUR ANGELIKSKE: Dat 'ietsie pietsie' meer, dat gaat helaas niet koster. Want ziet ge..... ik ben intussen getrouwd. Kijk maar. (*toont haar trouwring*).

FIDEEL: Wablief! Getrouwd? Gij? Met een vent!

SOEUR ANGELIKSKE: Met de mère superieure zeker niet hè koster.

FIDEEL: Maar dat kan niet? Akkerdjie niet. Gij hebt altijd in 't klooster gezeten. Hoe kunt ge dan aan een vent geraken? Akkerdjie, akkerdjie, dat kan niet!

SOEUR ANGELIKSKE: Akkerdjie, akkerdjie, dat kan wel. Ik heb zelfs niet ver moeten zoeken. Ik heb mijn man in 't klooster gevonden.

FIDEEL: In 't klooster? Dan zijt ge getrouwd met de tuinman. Want meer mansvolk loopt er in een klooster niet rond.

SOEUR ANGELIKSKE: Toch wel, koster. Toch wel. Ik ben getrouwd met mijn biechtvader.

FIDEEL: De smeerlap!!!!!!

SOEUR ANGELIKSKE: Pardon koster?

FIDEEL: De smeerlap!!! Die heeft gehandeld met voorkennis. En dat is verboden. Dat is tegen de wet. Dat is misbruik maken van het biechtgeheim. Dat is het smerigste wat ge kunt doen.

SOEUR ANGELIKSKE: Ja maar, koster....

FIDEEL: Niks te 'ja maren'. Die schone mijnheer heeft vals gespeeld. Gij hebt hem in zijne biechtstoel in vertrouwen genomen en braaf alles verteld over uw gevoelens en verlangens en uw onzekerheid. En dan geeft hij u de raad om uit te treden. En waarom? Om u akkerdjie in zijn eigen bed te krijgen, de heimelijke, geniepige, achterbakse

SOEUR ANGELIKSKE: Koster, nu is het genoeg. Het spijt mij voor u. Maar 't is nu zo en niet anders.

FIDEEL: Zusterke, ik had nog zo gehoopt. Ik heb het zelfs gedroomd.....

SOEUR ANGELIKSKE: Ik weet het koster. Maar zoals Sooi zei, dromen zijn vaak bedrog. En nu laat ik u maar. Dag koster, sterkte hè jong. Het komt allemaal wel goed. Er lopen nog vrouwen genoeg rond die maar wat blij zouden zijn met zo een goede brave man gelijk gij.

FIDEEL: Ik wil geen ander vrouw, nooit niet akkerdjie niet.

SOEUR ANGELIKSKE: Zeg nooit nooit koster. Wie weet wat het leven voor u nog in petto heeft. Dag Sooi, Toon. Ik vrees dat ik beter was weggebleven.

SOOI: Maar neen, mevrouw Vanzon. Het deed ons veel plezier om soeur Angelikske terug te zien.

TOON: En loop bij gelegenheid nog maar eens langs. Ge zijt altijd welkom.

(Soeur Angelikske gaat weg. De koster blijft zitten met zijn kop op zijn boezem.)

SOOI: Koster, ze is weg.

FIDEEL: *(met triestige stem)* Ik weet het Sooi. Ik zie ze nooit meer terug.

TOON: Dat kunt ge nooit weten. Misschien wordt ze hare biechtvader wel beu.

SOOI: En rapper dan ge denkt. Als die haar alle dagen de biecht afneemt in plaats van... ge weet wel.

FIDEEL: Die weet wel beter. Mijn droom is voorbij.

TOON: Gij hebt soeur Angelikske wel overvallen met uw liefdesverklaring hè koster. Ze was helemaal van haar melk. Ze is zelfs haar bloemen vergeten.

FIDEEL: Die bloemen kunnen mij gestolen worden.

TOON: Ik dacht trouwens dat die bloemen voor Marie-Roos waren. En dat ik mijn deel nog moest betalen.

SOOI: Dat is ook zo. Koster, hoe kwaamt ge erbij om die bloemen aan soeur Angelikske te geven?

FIDEEL: Zo maar. Dat feest bij Marie-Roos gaat toch niet door. En daarmee dacht ik.... Maar 't heeft allemaal niks geholpen.

TOON: *(neemt de bloemen)* Zal ik die bloemen dan toch maar aan Marie-Roos geven?

FIDEEL: *(rukt de bloemen uit de handen van Toon)* Nee verdomme, Marie-Roos verdient ze niet. En soeur Angelikske wil ze niet. Geen enkele vrouw krijgt mijn bloemen. 't Zijn allemaal dezelfde. Ik breng mijn bloemen terug naar de winkel. Misschien krijg ik mijn geld nog terug.

SOOI: Ze zullen u daar graag zien komen koster. *(Katrien komt naar buiten)* Trouwens zie daar eens... Katrien. Zoudt ge ze niet aan haar geven? Ge kunt nooit weten.

FIDEEL: Katrien! Akkerdjie! Is 't weer van dat! *(razend tot Katrien)* Zit ge weer achter mijn veren, lelijk serpent. Ik wil dat ge mij gerust laat, goed verstaan, dat ge mij gerust laat, smerige teef!

KATRIEN: *(uit haar lood geslagen)* Zeg eens, wat krijgt gij zeg? Zijt ge zot geworden of wat? Ik laat u toch met rust. Ik moet u helemaal niet hebben.

FIDEEL: Dan hebt ge grote chance. Want ge kunt mij niet krijgen, hoort ge dat onnozele kwezel. Geen enkele vrouw kan mij krijgen. Ze kunnen voor mijn part allemaal de boom in. En gij in de hoogste van allemaal. En mijn bloemen krijgt ge niet, hoort ge dat! Akkerdjie niet.

KATRIEN: Ik wil uw bloemen nog niet eens, onnozele 'kloefkaffer'.

FIDEEL: *(razend)* Dan krijgt ge ze nog niet. Ik kook er nog liever soep van, hoort ge dat, soep. En als ge niet oppast, steek ik u erbij als soepvlees. Dan ben ik van u af. Akkerdjie, akkerdjie nog niet. Akkerdjie.... Akkerdjie...*(De koster loopt huilend weg.)*

KATRIEN: *(als de koster weg is)* Amai zeg. Die trapt helemaal door. Die is van de duivel bezeten. En hebt ge dat gehoord zeg? Die dreigt om mij in zijn soep te steken als soepvlees. Dat is een doodsbedreiging.

SOOI: De koster meent dat immers niet Katrien.

KATRIEN: Hij heeft het wel gezegd hè Sooi.

SOOI: Gezegd, ja zogezegd gezegd. Maar kakelen is nog geen eieren leggen. En daarbij, gij op uw leeftijd? Gij zijt ge toch veel te taai om nog als soepvlees te dienen. Is 't niet waar, slager?

TOON: Dat is zo Katrien. Om een magere bouillon te trekken zou uw karkas nog kunnen dienen. Maar voor de rest zie ik aan u niet veel meer zitten. Of hangen.

KATRIEN: Smeerlappen! Gij houdt mij alletwee weer voor de zot!

SOOI: Dat zouden wij niet durven Katrien. En daarbij, dat verdient ge niet.

KATRIEN: Dat verdien ik zeker niet. Maar waarom doet de koster zo tegen mij? Ik had niet eens iets gezegd.

SOOI: Ge moet de koster pardonneren, Katrien. De opperste vreugde van hemelse liefde met de ex van Ons Heer himself was juist als een zeepbel in zijn gezicht uiteengespat.

TOON: De zon van Iris Vanzon was ondergegaan.

SOOI: De avond was nedergedaald over zijn bloementuin vol met irissen, geurende jasmijnen en donkerrode rozen.

TOON: En de bank om met zijn twee samen te genieten van het leven en van de liefde zou helaas voor altijd leeg blijven.

KATRIEN: Ik versta er niks van. Gij zijt allebei al even zot als die 'kwistenbiebel'. En dan denkt die nog dat ik achter hem aan zit. Hoe komt hij daarbij?

SOOI: Ja Katrien het is misschien louter toeval. Maar ge moet toch toegeven. Telkens als de koster hier is, komt gij ook piepen op het plein.

KATRIEN: Ik kom hier toch 'piepen' als ik wil zeker, koster of gene koster. Daarbij, ik verwacht iemand anders. Maar hij is er nog niet, zie ik.

SOOI: Amai Katrien hebt ge een date, hier op het plein?

KATRIEN: Dat zijn uw zaken niet. Basta. *(gaat terug naar binnen)*

SOOI: Hebt ge dat gehoord Toon. Katrien heeft een date. Zou ze ook last hebben van het oud zot?

TOON: Dat kan h  Sooi. Alle oude mensen krijgen daar wel eens last van.

SOOI: De éne toch erger dan de andere.

TOON: Aan uw eigen kent ge de hele wereld h  Sooi.

(Tjang komt buiten.)

TJANG: 'Mijnheel kostel ' was zo heel kwaad. Is iets 'elg gebeuld'?

SOOI: Iets heel erg Tjang. Ziet ge, soeur Angelikske, een beeldschoon nonneke waar de koster al heel zijn leven stapelverliefd op is, is uitgetreden en kwam de koster opzoeken.

TJANG: ‘Daalvool kostel’ moet toch niet kwaad zijn.

TOON: Daarvoor was hij ook niet kwaad. Maar hij dacht dat het uitgetreden zusterke speciaal naar hem kwam om zich te laten inwijden in het bedrijven van de liefde, als ge begrijpt wat ik bedoel.

TJANG: Ik heel ‘zekel beglijpen. Maal daalvool’ de ‘kostel’ moet ‘zekel’ niet kwaad zijn.

SOOI: Daarvoor was hij hij ook niet kwaad. Maar wat bleek? De koster werd in snelheid gepakt door de biechtvader van het zusterke. Die had haar de knepen van het bedrijven van de liefde al lang bijgebracht.

TJANG: ‘Daalvool’ de ‘kostel’ moet heel kwaad zijn.

TOON: Voila.

TJANG: ‘Maal’ leven is nu éénmaal zo. *Wie ‘lapste’ is zit ‘eelst’ aan tafel.*

SOOI: Voila.

TJANG: Mijn medeleven aan ‘mijnheel kostel’. Daag.

SOOI-TOON: Dag Tjang.

Achtste tafereel: Sooi – Toon – Jos – Josee – Tony

(Jos en Tony zijn naar buiten gekomen. Tony heeft een valies bij en is klaar om terug naar Leuven te vertrekken.)

JOS: Moet ge nu persé vandaag terug naar Leuven?

TONY: Niet persé. Maar ik vertrek liever vandaag dan morgen.

JOS: Ge hebt morgen toch geen les.

TONY: Dat wil niet zeggen dat ik niet moet studeren.

JOS: Ge kunt hier toch ook studeren.

TONY: Ja, dat ken ik. ’t Is alle vijf voet van “Tony, doe dit eens” en “Tony, doe dat eens”. Zo werkt het niet hè pa.

SOOI: Daarin hebt ge gelijk, jong. Studeren is studeren en niet half studeren.

JOS: Gij moet hem nog gelijk geven.

SOOI: Omdat hij gelijk heeft.

JOS: Het zal wel zijn reden hebben dat hij vandaag al vertrekt.

TONY: Ge denkt dat ik vertrek om op de lappen te gaan.

JOS: Dat heb ik niet gezegd. Er kan ook een andere reden zijn.

TONY: Ik zou niet weten welke.

JOS: Ik wel.

TOON: Misschien denkt uwe pa dat gij in Leuven een lief hebt.

TONY: Ik? Een lief? In Leuven? Hoe komt ge daar bij? Ik heb geen lief. In Leuven niet. En op een ander ook niet. Echt niet! Ik zweer het.

JOS: Amai, hoor dat eens aan zeg. Ontkennen, ontkennen en nog eens ontkennen. En dat met een kop zo rood als een hanenkam. Nu geloof ik zeker dat ge een lief hebt.

SOOI: Is dat zo Tony?

TONY: Zou dat zo erg zijn?

JOS: Dat zou helemaal niet erg zijn, integendeel.

SOOI: Wij zouden het wel heel graag weten, hè Toon..

TOON: Zeker weten dat wij dat graag willen weten.

TONY: Awel.....

JOS – SOOI – TOON : Awel?

TONY: Nee.... ja..... misschien. Maar ik ga nog niets aan uw neus hangen. 't Is nog veel te vroeg.

SOOI: Is 't een schoon Tony?

TOON: Een zwarte of een blonde?

SOOI: En hoe heet ze?

JOS: Studeert ze ook aan de unief?

TONY: Ja, mijn lief studeert aan de unief. En de naam is Kim. En meer zeg ik niet want ik heb al veel te veel gezegd. En nu ben ik ermee weg. *(roept in de deur)* Dag Make!

JOSEE: *(roept van binnen)* Dag jong! Goed uw best doen hè.

TONY: Dat zal niet mankeren. Daag! *(vertrekt)*

JOS: Dat zal niet mankeren, zegt hij. Als hij den aard heeft naar zijn grootouders zal dat zeker niet mankeren.

SOOI: Hela flauwe, gij stond ook niet vanachter hè.

JOS: Ik hoop toch dat ze niet te rap gaan. En dat ze hun studies afmaken voor ze stommiteiten doen.

SOOI: Tegenwoordig nemen ze hun voorzorgen. Stommiteiten doen is iets van onze tijd.

JOS: Daar weten we alles van.

TOON: Niet beginnen hè gij. Nu telt alleen het heden en de toekomst. Mijne kleinzoon heeft een lief. Misschien maak ik het nog mee dat ik overgrootvader word

SOOI: Ja, wie had dat gedacht. Onze Tony heeft een lief aan de unief. Binnenkort komt hij hier pronken met een vrouwelijke advocaat.

TOON: Of misschien wel met een dokteres.

SOOI: Dat zou nog beter zijn. Dan kan zij briefjes schrijven voor 'kinesinetheradingses' en heeft onze Tony veel werk.

JOS: Droom maar rustig verder. Ik moet het eerst allemaal nog zien.

Negende tafereel: Sooi – Toon – Jos – Jose – Sientje - Koen

(Een jonge gast, heel sportief gekleed met een rugzak op de schouders komt het plein opgewandeld.)

KOEN: Hallo allemaal, is dit hier het dorpsplein?

SOOI: Het rode plein is het zeker niet.

KOEN: En gij lijkt niet op een Rus. Dan moet Katrien Bottelbergen hier ergens wonen?

TOON: Katrien Bottel? Kent gij Katrien Bottel?

KOEN: Als gij Katrien Bottelbergen bedoelt, ja die ken ik. Ik heb hier zelfs met haar afgesproken. Maar ik zie ze niet.

SOOI: Wablief? Zijt gij die 'date' van Katrien?

KOEN: Als ge dat een 'date' wilt noemen, ja.

SOOI: Maar jongske, zijt gij op uwe kop gevallen? Zo een snotneus maakt een 'date' met zo'n oude tang.

KOEN: Hela, een beetje serieus blijven hè. Die 'oude tang' is toevallig wel mijn tante.

TOON: Is Katrien uw tante?

KOEN: 't Is te zeggen, ze is de tante van mijn ma. En ik kom enkele dagen bij haar logeren.

JOS: En hoe heet uw ma als ik vragen mag?

KOEN: Ze is genoemd naar haar meter, Katrien. Maar iedereen noemt haar Trieneke.

JOS: Is het echt? Zijt gij de zoon van Trieneke?

KOEN: Zo is dat. Gij hebt mijn ma precies goed gekend.

JOS: Ik heb ze heel goed gekend jong, heel goed.

KOEN: Dan zijt gij misschien Joske....

JOS: Ja, Jos... Jos Vermeulen.

KOEN: Koen Koekoekx, aangenaam.

JOS: Ja, aangenaam, heel aangenaam. Josee! Josee! Kom eens zien wie hier is! (*Josee komt kijken in de deuropening*) Kijk eens Josee, dit is Koen Koekoekx, de zoon van Trieneke.

JOSEE: Welk Trieneke?

JOS: Awel, ge kent Trieneke toch nog, het nichtje van Katrien.

JOSEE: Moet ik die kennen?

JOS: Natuurlijk kent ge die. Wij hebben Trieneke allebei toch heel goed gekend.

JOSEE: Gij veel te goed. En ge zijt ze precies nog niet vergeten.

KOEN: Mijn ma heeft u ook nooit vergeten. Ze heeft mij dikwijls verteld over Joske Vermeulen. En over Joseeke natuurlijk ook.

JOS: Hoort ge dat Josee? Trieneke heeft veel over ons verteld. En Koen komt enkele dagen logeren bij Katrien. Dat is geweldig hè.

JOSEE: Heel geweldig. Zolang die Trien hier maar wegblijft.

KOEN: Oh maar mijn ma komt niet. Die zit in het buitenland.

JOSEE: Daar ze daar maar blijft, daar zit ze goed. (*Josee gaat naar binnen en Sientje komt naar buiten.*)

SIENTJE: Wat gebeurt hier?

JOS: Ha Sientje, kijk eens, dat is Koen. Koen is de zoon van Trieneke, iemand die uw ma en ik vroeger goed gekend hebben. Koen, dat is mijn dochterke, ons Sientje.

KOEN: Amai Joske Vermeulen, gij hebt een keiknap dochterke. Dag Sientje. Ik ben Koen. Blij u te leren kennen. Ik was al bang dat hier alleen vervelende oude mensen zouden wonen. Maar nu ik u zie valt dat keigoed mee.

SIENTJE: Gij valt ook 'keigoed' mee zulle... euh Koen.

KOEN: Wij zullen elkaar heel veel zien... hoop ik.

SIENTJE: Dat ligt aan u. Ik ben 's avonds in de brasserie.

(Katrien is naar buiten gekomen.)

KATRIEN: Hei Koen, gij zijt er.

KOEN: Ja tanteke. Ik heb al enkele keitoffe mensen van het plein leren kennen.

KATRIEN: Ge moet die niet te veel aan hun neus hangen. Kom.

KOEN: Ja tanteke, ik kom al. *(tot de anderen)* Tanteke kan precies niet wachten. Ze heeft mij al heel lang niet meer gezien. Allee, het was fijn om kennis te maken.

JOS: Voor ons ook Koen. En we zullen u wel meer zien zeker?

KOEN: Zijt daar maar zeker van. *(tot Sientje)* Dag schoonheid. Tot deze avond. Ik zal er zeker zijn.

SIENTJE: Tot deze avond ... vleier.

(Koen gaat samen met Katrien binnen in 'De Dageraad'.)

SIENTJE: Die komt deze avond zeker iets drinken.

SOOI: Als Katrien er geen stokje voor steekt.

JOS: Anders wel een knappe gast hè, die Koen.

SIENTJE: Ja, een keiknappe gast. Ik zie hem wel zitten. Maar ons ma was er niet mee opgezet.

JOS: Dat is maar een gedacht. Ze heeft vroeger de ma van Koen goed gekend. Ze dacht dat die een oogje had op mij. Maar dat was helemaal niet waar. En daarbij, dat zijn oude koeien. Die staan al lang droog. Ga ons ma maar helpen in de keuken. Ik kom direct. *(Sientje gaat naar binnen.)* Allee zeg, dat is nog eens een verrassing hè.

TOON: Ja, maar voor de éne al schoner dan voor de andere.

JOS: Ons Sientje ziet Koen wel zitten. Stelt u voor dat er ooit iets zou komen tussen die twee. Dan komt Trieneke terug in ons leven. Dat zou wat zijn.

TOON: Ik hoop voor ons Josee dat zoiets nooit gebeurt na alles wat er vroeger is gebeurd.

JOS: Er is vroeger juist niks gebeurd. Toch niks wat de moeite waard is.

SOOI: Ik zou toch maar oppassen met die Koen.

JOS: Waarom?

SOOI: Hebt ge die zijn naam goed gehoord? Dat is verdomme een koekoek.

JOS: En dan?

SOOI; Ge weet toch wat een koekoek doet. Die legt zijn eieren in iemand anders zijne nest.

JOS: Dat zou nog eens wat zijn. Dan zitten we met drie koekoeken op het dorpsplein. (*Jos gaat binnen.*)

SOOI: Amai zeg, die durft.

TOON: Ja Sooi, dat zullen we nog dikwijls mogen horen.

(Een jonge politieagent komt opgewandeld.)

TIM: Dag Sooi, Toon.

SOOI –TOON: Dag mijnheer de agent.

TIM: Hela, Tim is de naam. En ... alles okidoki op het plein?

SOOI: Alles okidoki ... Tim.

TOON: Teveel okidoki. Hier valt nooit iets te beleven.

TIM: Gelukkig zeker. Want als er iets gebeurt, is het meestal niks goeds. Is Sientje er niet?

SOOI: Ons Sientje? Heeft die iets mispeuterd?

TIM: Nee, heel zeker niet. Ik wou ze 'gewoon graag' even zien.

SOOI: Als ge ons Sientje 'gewoon graag' even wilt zien moet ge binnen iets gaan drinken.

TIM: Ik zou wel willen. Maar ik mag niet. Ik ben van dienst. Maar deze avond of morgenavond spring ik zeker binnen.

SOOI: Ik zal de boodschap overmaken.

TIM: Dat is fijn. Bedankt en tot ziens. (*vertrekt*)

TOON: Ja tot ziens.

SOOI: Okidoki.

TOON: Ons Sientje heeft nogal aantrek. Daarstraks die koekoek en nu Tim, onze wijkagent.

SOOI: En deze morgen Ferre, de factuur. Die wilde ook 'groetjes' overmaken.

TOON: Amai, ze heeft ze voor het uitkiezen.

SOOI: Jong en verliefd zijn is schoon Toon. Voor ons, op onze leeftijd, is zoiets niet meer weggelegd.

TOON: Oude mensen kunnen ook nog verliefd worden.

SOOI: Onszelf wat wijsmaken, dat kunnen we nog ja. Zoals gij nu met Marie-Roos. Maar 't haalt allemaal niks uit jong. Nog een paar laatste stuiptrekkingen, noem ik dat. Onze tijd is voorbij Toon, voorgoed voorbij.

TOON: Denkt ge dat?

SOOI: Zeker weten. En nu saluut. (*Sooi gaat naar binnen.*)

TOON: Ja, saluut. (*Als Sooi weg is.*) Sooi mag denken en zeggen wat hij wil. Wat mij betreft vergist hij zich lelijk. Ik ben wel stapelgek van Marie-Roos. En moest zij 'ja' zeggen zou ik zeker geen 'nee' zeggen. En ik heb haar alleen blaasjes wijsgemaakt om te vermijden dat Sooi en de koster het gras voor mijn voeten zouden wegmaaien. Want die twee betrouw ik voor geen haar. En morgen ga ik Marie-Roos aangenaam verrassen. Met een kadoke. En met bloemen. Zijn dat nu laatste stuiptrekkingen. Nee verdomme, dat is heel wat anders. Dat is levenslust. Zolang mijn hart klopt en mijn bloed door mijn aderen stroomt mag ik toch nog dromen zeker. Wat is me dat nu.

(*Toon is intussen bij 'De Dageraad' aangekomen en gaat naar binnen.*)

D O E K

DERDE BEDRIJF

Tiende tafereel: Sooi – de pastoor.

('s Anderendaags 's morgens. Sooi komt naar buiten en kijkt rond over het dorpsplein.)

SOOI: Niks te zien zo te zien. Zoals gewoonlijk. 't Wordt waarschijnlijk weer een saaie dag. Hoewel, ge weet dat nooit op voorhand. Wie zou nu gisterenmorgen gedacht hebben dat Marie-Roos ons zou uitnodigen voor een drink, die uiteindelijk niet kon doorgaan. En dat soeur Angelikske ons zou opzoeken als Iris Vanzon. En Koen Koekoekx zou komen logeren bij de tante van zijn ma, dat canaille van een Katrien. En dan vergeet ik nog het bijzonderste, onze Tony die ons komt vertellen dat hij een lief heeft. Ik ben zo curieus om dat kind te zien. Voor zover ik onze Tony ken verwacht ik een frisse verschijning, rank en slank van lijf en leden met alles erop en eraan. *(tekent het beeld van een vrouw)* Ik hoop maar dat ik de tijd van leven krijg om mijn achterkleinkind nog te zien.

(De pastoor komt opgewandeld en is op weg naar de kerk.)

SOOI: Ha mijnheer pastoor, zo vroeg uit de veren. Zaten er vlooiën in uw bed?

PASTOOR: Zeker niet Sooi. Maar een goede herder is al waakzaam wijl zijn kudde nog slaapt.

SOOI: Dat is een schoon beeld, mijnheer pastoor, een pastoor als herder. Hoewel dat tegenwoordig minder opvalt.

PASTOOR: Hoe dat Sooi?

SOOI: Omdat die herder geen herderskleren meer draagt. Die kleren van een pastoor vroeger, die toga en die brede band rond zijn buik en dat baretteke, daarmee dwongen ze respect af. Maar tegenwoordig loopt gij erbij gelijk iedere doodgewone sloeber. Moest ik u niet kennen, ik zou niet weten dat gij een pastoor zijt.

PASTOOR: Sooi, gij zijt er nog éne van de goede oude tijd hè. Maar alles is geëvolueerd jong. Het uiterlijk vertoon is niet meer zo belangrijk. Wat van binnen zit, dat is wat telt.

SOOI: Dat kan wel zijn. Maar pas toch maar op. Ik heb deze nacht raar gedroomd.

PASTOOR: Hebt ge nog altijd last van dat droom - syndroom?

SOOI: Minder dan vroeger. Maar deze nacht had ik weer prijs. Ik droomde dat gij dood waart en aan de hemelpoort aanklopte.

PASTOOR: En Sinte Pieter kwam opendoen.

SOOI: Voila, gij kunt het weten. Gij had zelf aangeklopt. En ge zei met zelfverzekerde stem: "Sinte Pieter, ik ben pastoor Poppe van Paal. Ik heb mij bij leven helemaal ingezet voor mijn parochianen. En nu ik overleden ben kom ik genieten van de hemelse rust en zaligheid. Dat is wel geen probleem zeker?"

PASTOOR: En was dat ook zo?

SOOI: Laat mij verder vertellen. "Een moment", zei Sinte Pieter, "een kleine moment. Wie zegt mij dat ge zijt wie ge zegt dat ge zijt?" En toen gij: "Jamaar Sinte Pieter, gij moet mij toch kennen. Sinte Pieter kent toch al de pastoors van over de hele wereld." "Ja" zei Sinte Pieter "ik zou ze allemaal moeten kennen. Vooral nu, want zoveel zijn er al niet meer. Maar mijn verstand is ook niet meer wat het geweest is. Vroeger was dat geen probleem. Toen herkende ik een pastoor direct aan zijn kleren. Maar gelijk gij er hier bijloopt, neem mij niet kwalijk hè. 't Is niet echt gelijk een schooier. Maar veel scheelt het niet. En dat in vergelijking met vroeger."

PASTOOR: En daarom mocht ik niet naar binnen?

SOOI: Niet direct. Maar gij zijt ook niet onder een kiek uitgebroed, hè mijnheer pastoor. "Sinte Pieter, misschien is er in uwe schone hemel wel één van mijn parochianen, die mij is voorgegaan. Sooi Vermeulen bijvoorbeeld. Van 'Het Pleintje'. Die zijn kaars is vorige week ook uitgegaan. Die gaat mij zeker kennen." "Sooi Vermeulen", zei Sinte Pieter "Sooi Vermeulen? Moet ik die kennen?" "Als hij in de hemel is moet ge hem zeker kennen. 't Zou kunnen dat gij hem geweigerd hebt. Sooi kwam niet al te veel in de kerk. En hij dronk graag een pint en zag het vrouwvolk graag. Maar voor de rest 't was een doorbrave goede man die graag plezier maakte. En moppen dat die kon vertellen, vooral pastoorsmoppen." "Ha", zei Sinte Pieter "die Sooi Vermeulen, die moppentapper. Die heb ik direct binnengelaten. Hierboven wordt ook graag gelachen weet ge. En die gaat u kennen?" "Ongetwijfeld, Sinte Pieter, Sooi gaat mij zeker en vast herkennen". "Dan zal ik hem eens roepen", zei Sinte Pieter. En hij kwam mij roepen. Ik zag u daar staan. En in de wijde weidse van de oneindige oneindigheid waart ge maar een nietig ventje in uw sjofel pakske. In 't begin kwam mijn slecht karakter naar boven. Ik dacht: "Ik zal mijnheer pastoor eens ferm bij zijn pietje pakken en zeggen dat ik hem niet ken". Maar direct daarna kwam mijn goede inborst naar boven en ik zei: "Dat is onze goede pastoor Poppe. En of ik die ken! Bijna zo goed als mijn eigen. De pastoor was een echte volksmens en kwam ieder weekend in 'Het Pleintje' een pint pakken". Zo heb ik het gezegd. En zo zijt gij dank zij mij in de hemel geraakt, mijnheer pastoor.

PASTOOR: Daar ben ik u heel dankbaar voor Sooi. Ge hebt voor mij zelfs staan liegen tegen de sterren op. Want bij mijn weten ben ik nog nooit in 'Het Pleintje' geweest.

SOOI: Ha, ge weet het och. En dat liegen voor u, dat ik doe maar éne keer hè mijnheer pastoor. Het risico is veel te groot. Moest Sinte Pieter mij op een leugen betrappen, dan verkoopt hij mij gegarandeerd een snot onder mijn kont zodat ik in de donkerste verdoemenis der hel beland. Dus als ge wilt dat ik u een volgende keer nog eens help om in de hemel te komen, dan weet ge wat er u te doen staat.

PASTOOR: Ja zeker Sooi, de boodschap is aangekomen. Volgend weekend kom ik iets drinken in 'Het Pleintje'.

SOOI: Mijnheer pastoor, 't was wel een grapje hè. Ge kent mij toch.

PASTOOR: Ja zeker Sooi. Maar 't was een mooi verhaal. En ik zal er mijn lessen uit trekken.
Tot in 't weekend.

SOOI: Dat is dan afgesproken, mijnheer pastoor. En vergeet niet, met twee drinkt veel
smakelijker dan alleen.

Elfde tafereel: Sooi – Marie-Roos

(De pastoor gaat verder. Marie-Roos komt naar buiten.)

MARIE-ROOS: Goede morgen Sooi. Gij zijt er al vroeg bij.

SOOI: Gij toch ook, zie ik.

MARIE-ROOS: Ja, ik loop even tot bij de bakker om verse broodjes.

SOOI: Gij weet wat lekker is.

MARIE-ROOS: Ja Sooi, ik ben dat gewoon van in de stad.

SOOI: En hoe was het gisteren in de stad?

MARIE-ROOS: Toon heeft de boodschap overgebracht, hoor ik.

SOOI: Jazeker. Toon heeft ons verwittigd. Wel rijkelijk laat maar toch. En hoe was het met
uw zuster?

MARIE-ROOS: Ons Marianne was blij dat ze mij zag. Vooral omdat het zo onverwacht was.

SOOI: Ja, zoiets overvalt u gelijk het schijnt hè. En dat op het meest ongelegen moment.

MARIE-ROOS: 't Kan altijd gebeuren hè Sooi. En gij kon daar tenslotte niks aan doen.

SOOI: Natuurlijk konden wij daar niks aan doen.

MARIE-ROOS: Daarom neem ik u en de koster niks kwalijk.

SOOI: Dat wil ik geloven. Wij nemen u ook niks kwalijk hoor.

MARIE-ROOS: Dat zou er nog aan mankeren. En nu loop ik rap naar de bakker. Tot straks
hè Sooi. Zoals afgesproken. *(gaat verder)*

SOOI: Zoals afgesproken? Hier klopt iets niet. *(roept Marie-Roos na)* Hela Marie-Roos, wat
is er afgesproken?

MARIE-ROOS: *(blijft staan of komt terug)* Dat weet ge toch. Wat Toon u gezegd heeft.

SOOI: Toon heeft alleen gezegd dat gij dringend naar uw doodzieke zuster moest in de stad. En dat het de volgende dagen niet anders zou zijn. En dat er daarom afgesproken is dat er voorlopig niks kan afgesproken worden.

MARIE-ROOS: Ons Marianne doodziek? Daar weet ik niks van. Ons Marianne is kerngezond. Wij zijn de hele namiddag gaan shoppen.

SOOI: Nu snap ik er niks meer van.

MARIE-ROOS: Ik zeker niet. Aan mij vertelt Toon dat gij moet helpen voor een feestje in 'Het Pleintje'. En dat de koster de kerk moet versieren voor een gouden bruiloft. En daarom heb ik voorgesteld om die drink vandaag te laten doorgaan en hem gevraagd om u te verwittigen.

SOOI: De lelijke deugniet. Nu heb ik hem door.

MARIE-ROOS: Wat hebt gij door Sooi?

SOOI: Toon wil er ons gewoon niet bij. Die is bang dat ik of de koster onder zijn duiven kom schieten.

MARIE-ROOS: Toon heeft toch geen duiven.

SOOI: Dat weet ik ook wel. Maar is het u nog niet opgevallen dat Toon stapelzot is van u.

MARIE-ROOS: Dat meent ge niet.

SOOI: Dat meen ik wel. Die wil een relatie met u.

MARIE-ROOS: Maar ik niet met hem. Zo min als met iemand anders. Ik wil hier alleen als goede burensamenleven.

SOOI: De koster en ik willen dat ook. Maar Toon wil meer. Hij is al zo lang alleen. Maar binnen in hem smeult nog altijd dat vonkske van de liefde. En toen gij in zijn buurt kwam wonen is dat vonkske plots een vlam geworden.

MARIE-ROSE: Dan moeten we dringend blussen.

SOOI: Maar hoe, dat is de vraag.

MARIE-ROOS: Straks komt hij voor die drink.

SOOI: Die mag zeker niet doorgaan. Weet ge wat ge doet. Ge komt deze namiddag iets drinken op het terras. Ik trakteer. En zeker vertrekken vooraleer Toon aanklopt.

MARIE-ROOS: Dan staat Toon wel voor een gesloten deur.

SOOI: Dat zal hem leren. Hij heeft gisteren met ons krek hetzelfde gedaan.

MARIE-ROOS: Dat had ik van Toon nooit verwacht.

SOOI: Als verliefdheid de zinnen vertroebelt, wordt een oude dwaas onvoorspelbaar.

MARIE-ROOS: Hij gaat mij wel om uitleg vragen over die drink.

SOOI: Dat is juist de bedoeling. Gij zegt gewoon dat er geen drink afgesproken is omdat uw zieke zuster u op ieder ogenblik kan nodig hebben. En wij maken dat waar.

MARIE-ROOS: Maar ons Marianne is helemaal niet ziek.

SOOI: Toch wel. Ze heeft griep in de hoogste graad. Toon heeft het ons zelf gezegd. Wij pakken hem op zijn eigen leugens.

MARIE- ROSE: Ik weet het niet. Ik wil zeker geen ruzie met Toon.

SOOI: Ge krijgt ook geen ruzie met Toon. Als hij zich betrapt weet is hij nog zo groot. (*maakt gebaar van heel klein*). Die wordt zo rood als een pompoen van schaamte. En in 't vervolg zal hij twee keren goed nadenken voor hij zich nog zo belachelijk maakt.

MARIE-ROOS: Ocharme Toon, ik heb al compassie met hem.

SOOI: Niet doen Marie- Roos. Wij zetten hem met zijn twee voeten terug op de grond. En gij krijgt een goede vriend als buur in plaats van een verliefde puber. Afgesproken?

MARIE-ROOS: 't Zal wel moeten zeker. Tot straks hè Sooi.

SOOI: Ja tot straks. (*Als Marie-Roos weg is*) Verdomme Toon, gij heimelijke leperd. Maar ge loopt zelf in de valstrik die ge voor ons gespannen hebt. Dat zal u leren.

Twaalfde tafereel: Sooi - Katrien

(*Sooi wandelt terug naar het terras. Katrien komt naar buiten.*)

SOOI: Ha Katrien, voor u is het ook vroeg dag, zie ik.

KATRIEN: Ja Sooi, ik kon toch niet slapen.

SOOI: Nog onder de indruk van gisteren zeker?

KATRIEN: Ge zou voor minder. Dat de koster wacht. Hij zal zich excuseren.

SOOI: Als hij nog maar weet wat hij gedaan heeft. In feite ziet de koster u graag zulle Katrien.

KATRIEN: Dat heb ik gisteren ondervonden.

SOOI: Gisteren dat telt niet. De koster was helemaal over zijn toeren. Soeur Angelikske had hem een bittere pil laten slikken. En die lag heel zwaar op zijn maag.

KATRIEN: Wat hij mij naar mijne kop slingerde ligt heel zwaar op mijn maag. Dat zal ik niet rap vergeten. En nu loop ik tot bij de bakker voor verse broodjes voor mijne logé.

SOOI: Ha ja, dat is waar, de zoon van Trieneke logeert bij u. Zeg, die Koen, dat is een knappe gast hè. Ge moogt er fier op zijn.

KATRIEN: Gij hebt dat toch ook gezien.

SOOI: Ge kunt er moeilijk naast kijken hè.

KATRIEN: Gij blijktbaar niet alleen.

SOOI: Hoe bedoelt ge Katrien?

KATRIEN: Dat uw Sien hem al probeert te strikken.

SOOI: Dat is mij niet zo direct opgevallen.

KATRIEN: Toch is het zo. Als onze Koen tien woorden zegt, zijn er vijf bij over Sien.

SOOI: Dat zegt dan meer over Koen dan over ons Sientje.

KATRIEN: Wat wilt ge daarmee zeggen?

SOOI: Dat Koen misschien ons Sien wil binnenhalen.

KATRIEN: Niks van. Zij heeft de hele tijd naar hem staan lonken. Maar dat ze zich niks in hare kop haalt. Ik ben nog niet vergeten wat er vroeger tussen uwe Jos en ons Trieneke is gebeurd. En dat wil ik nooit meer meemaken. Steekt dat heel goed in uwe dikke lompe kop. (*gaat verder.*)

SOOI: (*als Katrien het niet meer hoort*) Verzuurd oud krenng. Ze heeft zelf nooit een lief kunnen krijgen. En nu gunt ze een ander ook niks.

Dertiende tafereel: Sooi - Toon

(*Toon komt naar buiten.*)

TOON: Ha Sooi, loopt gij hier al rond.

SOOI: Zoals ge ziet, hè Toon. Gaat gij ook naar de bakker voor verse broodjes?

TOON: Waarom zou ik?

SOOI: Zojuist zag ik Katrien. Die ging naar de bakker voor verse broodjes. En vlak daarvoor zag ik Marie-Roos. Die ging ook naar de bakker voor verse broodjes.

TOON: Hebt ge Marie-Roos gezien?

SOOI: Ja Toon, gezien en gesproken.

TOON: En wat zei ze?

SOOI: Ja, wat zei ze? Niet veel. Ze vroeg of gij de boodschap had overgebracht. En na mijn 'ja', zei ze dat dan alles kan doorgaan wat ze voor vandaag gepland heeft. Wat ze daarmee bedoelt..... ik zou het niet weten.

TOON: Ik ook niet. Waarschijnlijk heeft het te maken met haar zieke zuster. En moet ze daar deze namiddag weer naartoe.

SOOI: Voila, dat zal het zijn. Zo een kwade griep moogt ge niet onderschatten.

TOON: Als ge dat maar weet. Maar nu ik er aan denk, ik heb nog heelwat te doen. Tot ziens Sooi. *(gaat terug naar binnen.)*

SOOI: Ja, tot ziens. *(als Toon weg is)* Die denkt dat alles in kannen en kruiken is voor zijn afspraak met Marie-Roos. Hij zal straks lelijk op zijn neus staan kijken met zijn stiekem gedoe. *(gaat ook naar binnen)*

Veertiende tafereel: Sooi – Fideel - Marie –Roos - Katrien

(De koster komt het plein opgeschuifeld. Hij is zichtbaar niet op zijn gemak en kijkt schichtig om zich heen. Hij gaat tot aan 'Het Pleintje', opent de deur en roept op Sooi.)

FIDEEL: Sooi! Sooi!!!!

(Sooi komt naar buiten.)

SOOI: Ha koster. Durft gij u hier nog laten zien?

FIDEEL: Niet zo goed Sooi. Ik heb mij gisteren lelijk misdragen zeker?

SOOI: Als ge dat maar weet. Katrien is razend.

FIDEEL: Ik was helemaal van mijn melk Sooi.

SOOI: Katrien heeft met uw melk niks te maken. En ze eist excuses.

FIDEEL: Die kan ze krijgen, een hele zak vol. Maar wilt gij haar die zak afgeven. Ik durf niet.

SOOI: Komt nu niet de bange schijter uithangen hè koster.

(Marie-Roos komt terug van de bakker)

FIDEEL: Dag Marie-Roos, hoe gaat het met uw zuster?

MARIE-ROOS: Heel goed koster. Dank u.

SOOI: En zijn de broodjes nog warm?

MARIE- ROOS: Vers en warm Sooi. Ik ga ze direct binnensmikkelen.

SOOI: Ge hebt groot gelijk. Smakelijk. En tot straks zoals afgesproken.

MARIE- ROOS: Ja, tot straks. Dag Sooi, koster.

FIDEEL: Dag Marie-Roos. (*als Marie- Roos weg is*) “Zoals afgesproken, Sooi?” Weet gij iets wat ik niet weet?

SOOI: Veel koster. Toon wil ons een loer draaien, de geniepige hypocriet. Maar straks krijgt hij van hetzelfde laken een broek. Kom tegen half twee bij ons op het terras. Dan gaat ge direct weten hoe de vork aan de steel zit. En ge moet maar één ding doen, mij altijd gelijk geven.

FIDEEL: Dat is goed. Op één voorwaarde.

SOOI: En die is?

FIDEEL: Dat ge niet te hard liegt.

SOOI: Ik lieg nooit. Allee, bijna nooit.

FIDEEL: Dan is 't goed. Tot straks.

SOOI: Koster, ge moogt het eerst nog uitleggen. Daar komt Katrien.

FIDEEL: Akkerdjie, die mag mij niet zien. (*De koster verbergt zich achter Sooi.*)

SOOI: Ha Katrien, verse warme broodjes meegebracht? Laat ze smaken hèn.

KATRIEN: Dat zal ik zeker doen Sooi. Eerst moet ik de koster nog zijn zaligheid geven.

SOOI: De koster? Die is hier niet zulle.

KATRIEN: Nee? En wie zit er dan achter uwe rug. Of denkt ge dat ik stekeblind ben.

FIDEEL: (*komt piepen*) Dag Katrieneke. Ik had u niet gezien.

KATRIEN: Ik u wel. Ik denk dat ge mij iets te zeggen hebt.

FIDEEL: Ha ja, ik zou het nog vergeten. Schoon weer hèn.

KATRIEN: Is dat alles?

FIDEEL: En smakelijk natuurlijk.

KATRIEN: Kostèèèèèr!!!

FIDEEL: Verwacht ge nog iets?

KATRIEN: Heel zeker. Of zijt ge gisteren al vergeten?

FIDEEL: Nee Katrien, gisteren vergeet ik nooit. Toen is mijn wereld met een oerknal in honderdduizend gruzelementen uiteengespat. En wat er nadien nog gebeurd is, daar herinner ik mij niks van.

KATRIEN: Gaat ge nu beweren dat ge niet meer weet wat ge gezegd hebt?

FIDEEL: Nee Katrieneke, ja Katrieneke, ik weet het echt waar niet, akkerdjie niet.

KATRIEN: Dat ge mij zou gebruiken als soepvlees?

FIDEEL: Heb ik dat gezegd? Dat is een zware vergissing zonne. Ik steek alleen varkensstaart in mijn soep.

KATRIEN: En dat alle vrouwen de boom inkunnen?

FIDEEL: Dat ook al? Dat spijt me zonne. Het spijt mij heel erg.

KATRIEN: En ik in de hoogste van allemaal.

FIDEEL: Ocharme. En ge hebt misschien hoogtevrees?

KATRIEN: Vuile klootzak, ge meent er niks van. Maar ge gaat het u nog beklagen, wacht maar. *(loopt kwaad binnen in 'De Dageraad')*

FIDEEL: Akkerdje, ze loopt weg. Heb ik weer iets verkeerd gezegd?

SOOI: Doe niet onnozel hè koster. Ge doet niet anders als dat mens affronteren.

FIDEEL: Ik weet het Sooi. Als ik Katrien zie, komt het slechtste in mij naar boven.

SOOI: Dat komt omdat ge haar diep in uw binnenste heel graag ziet koster. Vroeg of laat klikt het tussen u twee. Ge zult het zien.

FIDEEL: 't Zou kunnen Sooi. Maar eerst moet de wereld vergaan. En nu ben ik echt weg. Tot deze middag.

SOOI: Ja koster. En niet vergeten... mij niet tegenspreken.

FIDEEL: Nee nee Sooi, ik maak alles waar wat ge zegt, leugens of geen leugens. *(De koster vertrekt.)*

SOOI: Ik kan bijna niet wachten tot deze noen. Toon zal er niet goed van zijn. Maar hij verdient niet beter, de schijnheiligeard. *(naar binnen)*

(De facteur doet zijn ronde en bestelt de post. Bij 'Het Pleintje' kijkt hij even naar binnen en gaat dan verder. Tim de agent wandelt over het plein tot aan 'Het Pleintje' en gaat verder. De pastoor wandelt over het plein in tegenovergestelde richting van deze morgen. Koen komt naar buiten, wandelt even tot aan 'Het Pleintje', twijfelt of hij naar binnen zal gaan en gaat dan toch terug naar huis. Het podium wordt even verduisterd. Met aangepaste muziek maken we de overgang naar de vroege namiddag.)

Vijftiende tafereel: Sooi – Toon - Fideel – Marie-Roos – Katrien -figuranten

(In de vroege namiddag. Sooi komt naar buiten en zet zich op het terras. Er komen een paar koppels naar buiten die in 'Het Pleintje' gegeten hebben. Ze groeten Sooi met "tot ziens" of "nog een goede namiddag" wanneer ze 'Het Pleintje' verlaten.)

FIG. POL: Middagpauze Sooi?

SOOI: Een gepensioneerde moet op tijd rusten hè Pol. En heeft het gesmaakt?

FIG. Ja Sooi, 't was heel lekker. Uwe Jos heeft een goede keuken. Tot ziens.

SOOI: Ja, bedankt en tot ziens.

(De koster steekt het plein over en komt tot op het terras.)

SOOI: Ge zijt goed op tijd.

FIDEEL: Ja Sooi, ik wil niks missen.

SOOI: 't Zal de moeite waard zijn.

(Marie-Roos komt naar buiten en naar het terras.)

MARIE-ROOS: Ik ben wat vroeger gekomen. Toon zal zeker niet kunnen wachten. Hij mag me wel niet zien.

SOOI: Dat is ook waar. Hij zou door het raam kunnen kijken.

MARIE-ROOS: Dat zou kunnen.

SOOI: Ik denk het niet. Toon staat op springen. Die is zo zelfzeker dat hij daar zelfs niet aan denkt.

MARIE-ROOS: Ik verberg mij toch wat achter de koster. Ge kunt nooit weten. *(zet zich achter de koster)*

SOOI: Haal ik intussen iets te drinken?

FIDEEL: Een pint Sooi.

MARIE-ROOS: Voor mij een koffie.

SOOI: Twee pintjes en een koffie. *(naar binnen)*

FIDEEL: Sooi zegt dat Toon ons een loer heeft gedraaid. Weet gij daar meer van?

MARIE-ROOS: Ja koster, ik weet daar alles van. Ik had dat van Toon nooit verwacht.

FIDEEL: Wij geven hem van 't zelfde laken een broek, zegt Sooi.

MARIE-ROOS: Dat is de bedoeling. Hoewel... ik weet het niet. Toon zal zoiets van mij nooit verwacht hebben.

FIDEEL: Hij kan tegen een stoot zonne.

MARIE-ROOS: Dit wordt wel een uppercut. Hij zal raar opkijken.

FIDEEL: Ge moet geen compassie hebben. Eigen schuld, dikke bult.

(Koen komt naar buiten en steekt aarzelend omkijkend het plein over naar 'Het Pleintje'.)

FIDEEL: Daarzie, het neefke van mijn grote vlam.

KOEN: Is tanteke uw grote vlam?

FIDEEL: Als ge dat maar weet. Ge moet het haar straks maar eens vragen.

KOEN: Dat zal ik zeker doen. Is Sientje er niet?

FIDEEL: Ziet ge haar?

KOEN: Hier buiten niet. Binnen misschien?

FIDEEL: Dat zou kunnen. Om zeker te zijn moet ge binnen eens gaan kijken. En ook iets drinken hè.

KOEN: 't Is nog vroeg. En ik weet niet....

FIDEEL: Of ge dat wel durft?

KOEN: Ik weet niet of tanteke.... verdomme, daar is ze.

KATRIEN: *(is naar buiten gekomen)* Koen, wat doet gij daar?

KOEN: Niks tanteke. Wat praten met deze mensen. Dat mag toch?

KATRIEN: Wij moeten ook nog veel bijpraten. Kom.

KOEN: 't Is al goed. *(tot de koster)* Wilt ge Sientje zeggen dat ik deze avond zeker kom?

FIDEEL: Dat zal ik doen... Koen.

KOEN: *(komt tot bij Katrien)* Die man is keivriendelijk zulle tanteke.

KATRIEN: Dat is de koster. Die is nooit vriendelijk.

KOEN: Tegen mij wel.

KATRIEN: Tegen mij niet.

KOEN: Hij zegt nochtans dat gij zijn grote vlam zijt.

KATRIEN: Dan moet hij mij eerst in brand krijgen. Kom.

(Katrien en Koen gaan naar binnen. Sooi komt buiten met twee glazen bier en een koffie.)

SOOI: Voila service. *(zet de drank op tafel)* We drinken op de gezondheid van Toon. Schol.
(Sooi en de koster drinken. Marie-Roos roert in haar koffie.)

FIDEEL: Ik kan bijna niet wachten om Toon zijn gezicht te zien.

MARIE-ROOS: Ik wil hem liever niet zien.

SOOI: Daar komt hij.

(Toon komt buiten uit 'De Dageraad'. Hij is helemaal opgekleed op zijn paasbest, draagt een ruikertje bloemen en kijkt aarzelend naar de mensen op het terras.)

FIDEEL: Hei Toon, gij ziet er zo chick uit. Gaat ge op de lappen?

SOOI: Pas maar op dat ons Sientje u niet ziet. Die gaat denken dat ge naar de miekes gaat.

FIDEEL: En zo een schone 'bloemenkee'. Is die voor Katrien? Ge hebt ze maar juist gemist.

TOON: Die bloemen zijn niet voor Katrien. Die zijn voor....

MARIE-ROOS: Ja Toon?

TOON: Die zijn voor.... maar ik had u hier niet verwacht zulle Marie-Roos.

MARIE-ROOS: Nee Toon? Waar dan wel?

TOON: Ik dacht dat wij.....

MARIE-ROOS: Dat wij wat?

TOON: Dat wij.... wel.... ge weet wel... met die bubbels en zo.

MARIE-ROOS: Bubbels en zo? Ik weet niks van bubbels en zo.

TOON: Maar jawel.... van die drink, die gisteren niet kon doorgaan en die...

MARIE-ROOS: Die wat? Die kon niet doorgaan omdat ik dringend naar mijn zuster moest, die doodziek was.

TOON: Is dat zo? Daar weet ik niks van... van dat ziek zijn bedoel ik.

SOOI: Niet zeveren hè Toon. Ge hebt het ons gisteren zelf gezegd. Griep in de hoogste graad, hebt ge gezegd. Waar of niet koster?

FIDEEL: Zeker waar Sooi. Ik heb het met mijn eigen oren gehoord.

TOON: Dat was gisteren. *(tot Marie-Roos)* Maar ik dacht dat wij vandaag....

MARIE-ROOS: Dat wij wat vandaag koster?

TOON: Awel, die drink. Dat die vandaag zou doorgaan.

MARIE-ROOS: Toon jong, wat scheelt er met u. Ik heb toch duidelijk gezegd dat zoiets niet kon. Dat mijn zieke zuster op ieder moment kan bellen dat ze mij dringend nodig heeft. Kom nu niet vertellen dat ge dat ook niet meer weet.

TOON: Maar neen Marie-Roos, ik kan mij dat niet herinneren.

SOOI: Toon, stop nu eens met die komedie. Ge hebt ons zelf gezegd wat Marie-Roos komt te zeggen. Ge hebt haar zelfs aangeraden om dat trakteren te laten voor wat het is. Dat zijn uw eigen woorden. Waar of niet koster?

FIDEEL: Zeker waar Sooi. Ik mag akkerdje doodvallen als het niet waar is.

MARIE-ROOS: Nu hoort ge het ook van een ander hè Toon.

TOON: Maar Marie-Roos, die drink kon niet doorgaan omdat Sooi en de koster belet waren. En toen hebt ge die drink uitgesteld tot vandaag.

SOOI: Toon, gij zijt precies niet meer goed in uw bovenkamer. De koster en ik, wij waren helemaal niet belet. Integendeel, wij stonden voor de gesloten deur omdat Marie-Roos naar haar zieke zuster was. Dat zijn uw eigen woorden. En die drink was niet uitgesteld maar afgesteld. Dat zijn ook uw eigen woorden. Ten andere, als die drink vandaag zou doorgaan, dan had ge ons toch wel verwittigd. Ge zijt toch niet zo achterbaks om zoiets voor uw beste vrienden te verzwijgen.

MARIE-ROOS: Toon, ik begrijp er niks meer van.

TOON: Nu sta ik hier wel met mijn bloemen. Voor niks.

KOSTER: Wij stonden hier gisteren ook met ons bloemen.

SOOI: Voor niks.

TOON: Smeerlappen. Gij twee hebt mij erin geluisd.

FIDEEL: Hoe bedoelt ge Toon?

SOOI: Dat wij u een koekje van eigen deeg geven?

FIDEEL: Dat zouden wij nooit doen zonne. Echt waar niet, akkerdje niet.

TOON: Ge zou niet durven zeker. Maar dat zet ik u nog dubbel en dik betaald. *(gaat weg)*
Smeerlappen.

(Hij komt Katrien tegen, die juist uit 'De Dageraad' is gekomen.)

KATRIEN: Ha Toon, ge zijt zo schoon jong. En ge hebt zo'n schoon bloemen bij. Voor wie mogen die wel zijn?

TOON: *(kwaad)* Voor u Katrien, hierzie speciaal voor u gekocht. *(overhandigt de bloemen aan Katrien)*

KATRIEN: Is dat echt? Dat pakt mij zie. En waarom?

TOON: Omdat ge het grootste serpent zijt van heel het dorpsplein, daarom! *(naar binnen)*

KATRIEN: Lelijke loebas, hier zijn uw bloemen. *(gooit Toon de bloemen achterna en begint te wenen)* Waarom doet die zo tegen mij? Ik heb Toon toch niks misdaan?

FIDEEL: *(is naar Katrien gegaan)* Niet wenen Katrieneke. Gij hebt zeker niks misdaan. Toon had zo niet mogen doen. Dat is niet schoon van hem.

KATRIEN: Iedereen hier is tegen mij?

FIDEEL: Dat is niet waar zulle. Ik in ieder geval niet.

KATRIEN: Gij ook. Gij houdt mij ook voor de zot.

FIDEEL: Maar neen, Katrieneke, dat zou ik nooit doen.

KATRIEN: Toch wel. Gij hebt tegen Koen gezegd dat ik uw vlam ben.

FIDEEL: Dat is waar. En is dat niet zo?

KATRIEN: Nee, dat is helemaal niet zo. Hoop en al een klein waakvlammeke.

FIDEEL: Dat is al een goed begin zonne. Komt ge mee iets drinken Katrieneke? Ik trakteer.

KATRIEN: Meent ge dat echt ... Fideel?

FIDEEL: Anders zou ik het toch niet vragen.

KATRIEN: Als ge dan toch niet wilt lossen. 't Is goed.

(De koster en Katrien komen erbij zitten op het terras.)

MARIE-ROOS: Zo kwaad heb ik Toon nog nooit gezien. Ik vrees dat wij te ver zijn gegaan.

SOOI: Als er iemand te ver is gegaan is het Toon zelf. Als ge hem morgen confronteert met zijn leugens en zijn bedrog zal Toon wel een toontje lager zingen.

FIDEEL: Zijt daar akkerdijie maar zeker van. En nu heb ik er dorst van gekregen. Sooi, een tournee op mijn kosten.

SOOI: Ik stel voor dat we binnen iets gaan drinken. Misschien staat Toon achter het raam. En 't is beter dat hij ons niet ziet.

(Iedereen gaat naar binnen. Het podium wordt verduisterd. Met aangepaste muziek of een lied maken we de overgang naar de avond.)

**Zestiende tafereel: Sooi – Toon - Jos – Josee - Sientje – Tim – Ferre- Koen
– Katrien – Marie-Roos - Figuranten.**

(De avond is gevallen. De duisternis is neergedaald over het dorpsplein. Het plein wordt verlicht door de lichtreclame aan 'Het Pleintje' en de 'Golden City'. Aan de kant van 'De Dageraad' en in de achtergrond brand enige straatverlichting. Er brand licht in 'Het Pleintje' en in de 'Golden City', waar reeds klanten (figuranten) aanwezig zijn. Toon komt naar buiten, wandelt tot aan 'Het Pleintje', aarzelt even en gaat dan op de bank zitten. Ferre komt opgewandeld.)

FERRE: Goede avond Toon. Helemaal alleen jong?

TOON: Ziet ge nog iemand?

FERRE: Nee, nu niet. Gewoonlijk zit Sooi bij u.

TOON: Ik ken geen Sooi.

FEERE: Amai, een haar in de boter. Zal ik hem zeggen dat ge hier zit.

TOON: Nee verdomme, die heeft daar geen zaken mee.

FERRE: Ook goed. Nog het beste hè.

(Ferre gaat binnen in 'Het Pleintje'. Er komen twee koppels (figuranten) het plein opgewandeld, één van links, één van rechts.)

FRIEDA & FRANS: Gij gaat er ook van profiteren?

JENNY & JAN: Jazeker, wij gaan chinezen bij de Chinees.

FRIEDA & FRANS: Dat zal wel. Ge kunt moeilijk gaan chinezen bij een Bulgaar. Wij houden het op biefstuk friet in 'Het Pleintje'.

JENNY & JAN: Da's ook lekker. Smakelijk hè.

FRIEDA & FRANS (samen): Dank u. Voor u hetzelfde.

(Frieda & Frans gaan binnen in 'Het Pleintje', Jenny & Jan in de 'Golden City'. In het voorbijgaan wensen ze Toon een "goeden avond". Tim komt het plein op. Hij is niet in dienstuniform.)

TIM: Goede avond Toon. Aan 't genieten van een mooie avond?

TOON: Genieten is veel gezegd. Ik zit hier maar te zitten..

TIM: Komt ge mee iets drinken in 'Het Pleintje'?

TOON: Nee begot, voor geen geld van de wereld.

TIM: Dat hoor ik niet graag. Moest ge u bedenken, ik trakteer.

TOON: Een andere keer misschien. *(Tim gaat binnen in 'Het Pleintje'. Als Tim weg is:)*
 Waarom wil die snotneus voor mij trakteren? Natuurlijk ik weet het al. Om op een goed blad te staan bij ons Sientje.

(Er komt nog een koppel voorbij dat binnengaat in de 'Golden City' en/of in 'Het Pleintje.' Koen komt naar buiten samen met Katrien. Toon, die juist naar binnen wilde gaan, verbergt zich haastig achter het appartementsblok.)

KATRIEN: Zoudt ge niet beter thuisblijven?

KOEN: Neen tanteke, ik ga wat wandelen om het dorp te verkennen.

KATRIEN: Dat moet ge toch niet doen als het donker is.

KOEN: Juist wel. Dan is het dorp op zijn mooiste.

KATRIEN: Ge gaat toch niet stiekem naar 'Het Pleintje' hè?

KOEN: Zou dat nu zo erg zijn? Dat zijn daar allemaal keivriendelijke mensen zulle.

KATRIEN: Ge moet ze mij niet leren kennen.

KOEN: Awel dan?

KATRIEN: Ik ben bang dat ge u laat inpalmen door die Sien.

KOEN: Zou Sientje mij willen inpalmen denkt ge? Ik zou dat niet eens zo erg vinden.

KATRIEN: Voila, daar hebt ge 't al. Gij staat er al zo zot van als een deur.

KOEN: Ik zeg dat maar om u te plagen. Voor die paar dagen dat ik hier ben ga ik niks beginnen met Sientje. Ge moet dus niet bang zijn. Ik ga heel zeker niet naar 'Het Pleintje'. Tot straks.

KATRIEN: Ja, tot straks. En niet te laat hè.

KOEN: *(plagend)* En niet te zaat hè.

(Katrien doet of ze naar binnen gaat maar blijft in de deur staan gluren. Koen gaat rondom het plein, kijkt goed rond, ziet niks of niemand en glipt dan snel binnen in 'Het Pleintje'. Katrien komt terug naar buiten.)

KATRIEN: Had ik het niet gedacht. Die Sien heeft hem al in zijn klauwen. Van de kleindochter van die twee flierefluiters moet ge niet meer verwachten.

(Marie-Roos komt ook even naar buiten.)

MARIE-ROOS: Ha Katrien, ge komt ook even een luchtje scheppen.

KATRIEN: Niet echt. Onze Koen is juist vertrokken. Wandelen zegt hij. En hij loopt recht naar 'Het Pleintje'. Naar die Sien.

MARIE-ROOS: Jeugd zoekt jeugd hè Katrien. Hoe waren wij vroeger?

KATRIEN: Dat weet ik niet meer. Toch niet zo zot als de jeugd van vandaag.

MARIE-ROOS: Dat is maar een gedacht. Zijt ge al wat bekomen van deze namiddag?

KATRIEN: Nee, nog niet. Dat Toon wacht tot morgen. Ik heb nog een eike met hem te pellen.

MARIE-ROOS: Ik ook. Al heeft hij zijn lesje wel geleerd, denk ik. Ik ga slapen.

KATRIEN: Ik ook. Hoewel, zolang Koen niet thuis is slaap ik toch geen oog.

(Marie-Roos en Katrien gaan naar binnen. Toon komt uit zijn schuilplaats en gaat voorzichtig tot aan de deur.)

TOON: Ze zijn weg. Wat heb ik toch allemaal uitgestoken? Nu krijg ik morgen twee vrouwen op mijn nek. 't Zal mijn beste dag niet worden.

(Om de avond te verlengen blijft het plein even leeg en stil. Deze stilte kan eventueel opgevuld worden met mooie muziek. Ferre komt naar buiten en blijft aan de gevel staan. Even later komt Sientje door het poortje naar buiten.)

SIENTJE: Ferre, gaat ge al naar huis?

FERRE: Ja Sientje, een facteur moet 's morgens vroeg uit de veren. Weet ge dat ik u keigraag zie?

SIENTJE: Ik zie u ook keigraag Ferre.

FERRE: Gij zijt voor mij de enige. Ik wil nooit een ander.

SIENTJE: Ik ook niet. Kom rap even mee naar het koertje.

(Sientje neemt Ferre bij de hand en samen verdwijnen ze door het poortje naar het koertje. Josee komt naar buiten en kijkt overal rond.)

JOSEE: *(roept)* Sientje! Sientje!! Waar is die weer naartoe. Met al dat werk in de keuken. *(terug naar binnen.)*

(Ferre en Sientje komen terug door het poortje. Ferre veegt nog wat lippenstift weg.)

FERRE: Sientje, gij zijt het liefste meisje van de hele wereld. Nog rap een kusje.

SIENTJE: Nee Ferre, hier niet. Ik moet dringend naar binnen. Ons ma heeft al geroepen. Ik zie u morgen toch hè.

FERRE: Heel zeker. Rond tien uur breng ik de post. Tot morgen.

(Sientje verdwijnt terug door het poortje. Ferre blijft nog even staan zweven. Jos komt naar buiten.)

JOS: Sientje! *(bemerkt Ferre)* Ha Ferre, ons Sien niet gezien?

FERRE: Nee Jos, geen Sien gezien.

JOS: Verdomme toch hè, waar zit die? *(terug naar binnen)*

FERRE: *(begint te rappen en vertrekt dan met danspasjes.)*

Ferre vroeg de pa van Sientje,
 heb je Sientje niet gezien?
 Niet gezien of ik moet liegen
 'k heb ze niet gezien uw Sien.
 Wat ik zei is wel een leugen
 want die lieve leuke meid,
 heeft zo net met mij op 't koerke
 nog een lekker stuk gevrijd.
 Op 't dorpsplein! Op 't dorpsplein!

(Er vertrekt een koppel uit de 'Golden City', even later een koppel uit 'Het Pleintje'. Tim komt naar buiten en dreunt wat rond aan de gevel. Sientje komt naar buiten door het poortje.)

TIM: Ha Sientje, ge zijt toch gekomen.

SIENTJE: Ja Tim, maar niet voor lang. Ons ma en onze pa houden mij in de gaten.

TIM: Sientje, weet ge dat ik u keigraag zie?

SIENTJE: Ik zie u ook keigraag Tim.

TIM: Gij zijt voor mij de énige. Ik wil nooit een ander.

SIENTJE: Ik ook niet. Kom rap even mee naar het koertje.

(Sientje neemt Tim bij de hand en samen verdwijnen ze door het poortje naar achter. Josee komt naar buiten.)

JOSEE: Verdorie, weer geen Sien te zien. Die kan altijd zo stiekem verdwijnen hè. *(terug naar binnen)*

(Tim en Sientje komen terug door het poortje. Ook Tim heeft last van ingebeelde lippenstift.)

TIM: Sientje gij zijt het liefste meisje van de hele wereld.

SIENTJE: Dat weet ik al. Nu moet ik rap naar binnen voor ze mij missen. Tot morgen.
(terug weg door het poortje)

TIM: Tot morgen lieveke.

JOS: *(komt naar buiten)* Ha Tim, gij zijt hier nog. Gij hebt natuurlijk ons Sien ook niet gezien.

TIM: Nee Jos, ja Jos. 't Is te zeggen. Nu niet. Daarstraks was ze binnen.

JOS: Dat weet mijn gat ook. Maar waar is ze nu, dat is de vraag.

TIM: Hier buiten alleszins niet. Dus...

JOS: *(kijkt nog eens rond)* Toch binnen. Verdomme hè.

(Jos gaat terug naar binnen. Tim begint te rappen en vertrekt al dansend.)

Tim zo vroeg de pa van Sientje,
heb je Sien ook niet gezien?
Ze is nergens te bespeuren.
Was ze soms bij u misschien?
Niet gezien die lieve Sien
zo heb ik aan haar pa gezeid.
Ook al heb ik nog zoeven
op de koer met haar gevrijd.
Op 't dorpsplein! Op 't dorpsplein!

(Er vertrekken enkele klanten uit 'Het Pleintje' en de 'Golden City'. Katrien komt naar buiten in haar slaapkleed. Ze blijft in de deur staan kijken.)

KATRIEN: Waar blijft onze Koen toch? Die heeft zéker zijn bezigheid met die Sien.

(Koen komt naar buiten en blijft tegen de gevel wachten. Katrien trekt zich terug in de deuropening maar houdt alles in de gaten. Sientje komt door het poortje naar buiten.)

KOEN: Ha Sientje, ik had u niet verwacht. Ik ben keiblij dat ge gekomen zijt.

SIENTJE: Ik heb wel niet veel tijd zulle.

KOEN: Sientje, ik ken u nog maar enkele dagen. En ik zie u al keigraag. Weet ge dat?

SIENTJE: Nu ge 't zegt wel. Ik zie u ook keigraag zulle.

KOEN: Liefde op het eerst zicht zeker. Ik denk dat ik nooit nog een ander wil.

SIENTJE: Ik ook niet. Kom rap even mee naar het koertje.

(Sientje neemt Koen bij de hand en samen verdwijnen ze door het poortje naar het koertje. Josee komt naar buiten. Katrien is ook naar buiten gekomen.)

JOSEE: Sientje! Sientje!! Katrien, hebt ge ons Sien niet gezien?

KATRIEN: Toch wel. Ze heeft onze Koen mee naar het koertje gelokt, die zottebel. Die heeft den aard naar geen vreemden.

JOSEE: Hela, let op uw woorden hè. Die Koen van Trien van Rose Bottel is geen haar beter. Die heeft ook den aard naar geen vreemden.

KATRIEN: Wat er vroeger gebeurd is was de schuld van uwe Jos.

JOSEE: Nee, dat was de schuld van uw Trien. En ik zal eens korte metten maken met hare zoon.

(Josee gaat naar het poortje en haalt Koen en Sientje uit hun geheime vrijersplaats.)

JOSEE: Hierzie! Dat staat hier stiekem te vrijen. Hebt ge niks beters te doen? Er is binnen anders nog werk genoeg.

SIENTJE: Werken kunt ge nog altijd.

JOSEE: En vrijen ook. Vooruit naar binnen.

KOEN: Ja maar Josee, ik kan alles uitleggen zulle.

JOSEE: Uw ma kon vroeger ook alles goed uitleggen. Maar ik moet die uitleg niet. Maak dat ge naar huis zijt. En laat ons Sien met rust.

(Sientje en Josee gaan naar binnen. Koen gaat naar huis en bemerkt dan pas dat Katrien hem staat op te wachten.)

KATRIEN: Awel Koen, ik wacht.

KOEN: Dat had ge niet moeten doen, tanteke. Ge had gerust mogen gaan slapen.

KATRIEN: Ik wacht op uitleg, dat bedoel ik.

KOEN: Er valt niet veel te zeggen zulle.

KATRIEN: “Ik ga heel zeker niet naar ’Het Pleintje’”. Hebt ge dat gezegd, ja of nee?

KOEN: Ik was dat ook niet van plan. Maar ik kreeg dorst en ben nog iets drinken. So what.

KATRIEN: “En voor die paar dagen ga ik heel zeker niks beginnen met Sientje”. Hebt ge dat gezegd, ja of nee?

KOEN: Ja. Maar ... dat was ik al vergeten. En we zijn allebei jong, weet ge dat? Maar gij weet niet meer wat dat is: jong zijn.

KATRIEN: Nee, ik ben een oude zaag, wilt ge zeggen.

KOEN: Nee, dat zegt ge zelf. En nu ga ik slapen.

KATRIEN: Ik wil daar morgen toch nog een hartig woordje over spreken.

KOEN: Doe wat ge niet laten kunt, oude cartouche. *(gaat binnen)*

KATRIEN: Ik zal maar doen of ik dat laatste niet gehoord heb zeker. *(gaat ook naar binnen)*

Zeventiende tafereel: Sooi – Tjang – Jos - figuranten

(Sooi komt naar buiten en zet zich neer op het terras. De laatste klanten komen uit 'Het Pleintje' en wensen Sooi nog een goede avond. Ook de klanten van de 'Golden City' verlaten het Chinees restaurant. Wanneer de laatste klant vertrekt komt Tjang mee naar buiten.)

TJANG: Veilig thuis, slaap zacht en tot ziens.

KLANT: Ja tot ziens. En bedankt voor het lekker eten.

TJANG: 't Was 'glaag' gedaan. En gij zijt 'vriendelijk' bedankt 'vool' het bezoek.

(Tjang wil naar binnen gaan maar bemerkt dan Sooi op het terras. Hij komt tot bij Sooi.)

TJANG: 'Mijnheel' Sooi nog wat genieten van mooie avond op 'tellas'?

SOOI: Ja Tjang, maar ik geniet niet echt. 's Avonds heb ik het altijd moeilijk.

TJANG: 'Mijnheel' Sooi mist 'vlow' Ciska heel 'elg'.

SOOI: Meer dan ik kan zeggen.

TJANG: 'Vlow' Ciska was mooie 'vlow'.

SOOI: Ze is er niet meer Tjang. En dat doet pijn.

TJANG: Ik 'beglijp, mijnheel' Sooi. Maar " *ook mooiste bloem kan niet eeuwig bloeien* ".

SOOI: Wij waren zo gelukkig. Hier in ons café. Met onze Jos. En met Joseeke. En toen onze Tony en ons Sientje geboren werden. Het verleden laat mij niet los.

TJANG: Teveel leven in 'velleden' is niet goed, 'mijnheel' Sooi.

SOOI: Het doet deugd Tjang.

TJANG: Is wel 'waal'. Maar " *tijd wij leven in het 'velleden' zijn we kwijt in het heden* ".

SOOI: Het heden? Wat is dat? Wat voor zin heeft het leven voor een eenzame oude man?

TJANG: “*De zin van het leven is de zin die wij ‘el’ aan geven*”.

SOOI: Gij kunt het allemaal zo schoon zeggen, Tjang. Gij hebt de wijsheid in pacht.

TJANG: ‘Oostelse’ wijsheid, ‘mijnheel’ Sooi. Ik wens u nog een goede nacht en mooie ‘dloemen’.

SOOI: Goede nacht Tjang. Tot morgen.

(Tjang gaat terug naar de ‘Golden City’ en dooft de lichten. Jos en Josee komen naar buiten.)

JOS: Ha pa, hier zit gij. Wij gaan sluiten zulle.

SOOI: Doe het licht maar uit. Ik zal wel sluiten.

JOSEE: Zoudt ge niet beter mee gaan slapen?

SOOI: Seffens. Ik blijf nog even zitten.

JOSEE: Niet te lang hè.

JOS: En vergeet zeker niet te sluiten.

SOOI: Nee nee.

(Jos en Josee gaan naar binnen en doven de lichten. Het plein wordt nu nog enkel verlicht door het maanlicht. Sooi legt zijn hoofd neer op tafel en valt in slaap. Hij droomt. Het plein wordt hemelsblauw verlicht.)

Achttiende tafereel: Sooi – Ciska – Tenette – Jos.

(Van achter op het plein komt de geest van Tenette naderbij.)

TENETTE: Hier moet het zijn... het dorpsplein. Maar zo veranderd zeg. Ik zou het niet meer herkennen. God, daar ligt iemand te slapen. Dat zal Sooi zijn. Die heeft weer een ferm stuk in zijn voeten. *(komt naderbij)* Hela, hela, Sooi, wordt eens wakker.

SOOI: *(richt het hoofd op)* Is daar iemand?

TENETTE: Ja. Ik ben het. Tenette.

TENETTE: Tenette? Dat kan niet. Tenette is al jaren dood.

TENETTE: Ik ben ook niet echt Tenette. Ik ben haar geest.

SOOI: Haar geest? En ge komt hier spoken.

SOOI: Nee gij. Spoken is van de oude tijd. Ik kom gewoon eens kijken hoe het hier gesteld is.

SOOI: En wat vindt ge ervan? Nogal veranderd hè. De slagerij is weg.

TENETTE: Dat vind ik spijtig. Ik had verwacht dat Jos en Josee de slagerij zouden verderzetten.

SOOI: Dat waren ze ook van plan. Maar Toon heeft het afgeraden. Voor de reumatis. Ge weet toch hoe lelijk uw handen waren. Om nog maar te zwijgen van de pijn. Toon en Jos wilden Josee dat niet aandoen. Ten andere, hoe is het met die 'reumatis'?

TENETTE: Dat is lang vergeten Sooi. In de hemel bestaat zoiets niet. Van zo rap ik dood was, was ik zo gezond als een viske in het water.

SOOI: Dat is straf zeg. En ge zijt in de hemel? Is ons Ciska daar ook?

TENETTE: Ja, die is daar ook.

SOOI: Waarom kwam ze niet mee?

TENETTE: Ik heb haar niks gezegd.

CISKA: *(is ook op het plein verschenen)* Nee, ge kwam liever alleen.

SOOI: Ciska? Zijt gij dat?

CISKA: Ja Sooi, ik ben het. Tenette was weg. Ik wist direct waar ze naartoe was. Naar u. Ze kan het niet laten.

TENETTE: Ik kwam wel voor onze Toon hè. Niet voor Sooi.

CISKA: Ge kunt zeggen wat ge wilt. Ge zijt nog geen haar veranderd.

TENETTE: Gij wel misschien.

CISKA: Ja, ik wel. Ik zou nooit alleen vertrekken.

SOOI: Hela, moet dat. Ge zijt pas hier en het zit er al bovenarms op. Is dat hierboven ook zo?

TENETTE: Neen Sooi. 't Is raar, hierboven maken wij nooit ruzie.

CISKA: Wij zijn zelfs de beste vriendinnen. Maar zodra wij terug op het dorpsplein zijn...

TENETTE: ... begint het terug te steken van die affaire van vroeger.

SOOI: Heeft die affaire van vroeger geen problemen gegeven om in de hemel te komen?

TENETTE: Helemaal niet. Sinte Pieter is heel soepel geworden in dat soort zaken.

CISKA: Ze moeten hierboven met hun tijd mee zulle.

TENETTE: Als ze iedereen de toegang tot de hemel moesten ontzeggen omdat hij ooit eens naast zijn potteke heeft gepist, dan geraken ze zonder volk.

SOOI: Als ik het goed versta geraakt iedereen daar zo maar binnen.

TENETTE: Dat heb ik niet gezegd.

CISKA: Er zijn soorten zondaars waarvoor Sinte Pieter geen pardon kent.

SOOI: Zoals?

CISKA: Pedofielen bijvoorbeeld.

TENETTE: Wie zich vergrijpt aan kinderen zal het bij Sinte Pieter geweten hebben. En om het even wie het is, monseigneurs en andere excellenties niet uitgesloten.

CISKA: Ze krijgen onmiddellijk een molensteen rond hun nek en kunnen in 't heetste hoekje van de hel voor eeuwig liggen sudderen.

TENETTE: En dan zijn er nog de rijken en hooggeplaatste personen, die geen respect hebben voor arme mensen en hen uitzuigen als echte bloedzuigers.

SOOI: Ook voor eeuwig de hel in?

CISKA: Niet allemaal. Sommige onder hen worden maar tijdelijk verbannen naar de hel.

SOOI: Tijdelijk naar de hel? Bestaat dat ook al?

TENETTE: Vroeger niet. Maar op dat gebied hebben ze zich ook aangepast. 'Eeuwig' wordt soms 'voor eeuwen'. Daardoor bestaan er nu ook lichtere straffen. Zoals driehonderd jaar hel bijvoorbeeld.

SOOI: Driehonderd jaar hel! Noemt ge dat een lichte straf?

CISKA: Dat zijn nauwelijks drie eeuwen. Vergeleken met de eeuwigheid is dat drie keren niks.

SOOI: Als ge het zo beziet hebt ge gelijk. Door aardse ogen gezien is drie eeuwen echter al een eeuwigheid.

CISKA: Kom dan mee naar de hemel. Dan ziet ge alles met hemelse blikken.

SOOI: Gij hebt goed zeggen. Ik ben bang dat ik mij daar ga vervelen. En daarbij, 'In den hemel is geen bier' zingen ze hier.

TENETTE: Die dat zingen weten er niks van. In de hemel is er bier in overvloed. Daar rijzen de brouwerijen als paddestoelen uit de grond. Veel heiligen hebben hun eigen brouwerijke. Zelfs Sinte Pieter. Voor het amusement en het prestige.

SOOI: Dat bestaat niet. Wat voor bier brouwt Sinte Pieter dan wel?

CISKA: De 'Straffe Petrus', 12 graden, donker en blond en vooral heel lekker.

TENETTE: En daarnaast hebt ge een 'Sint Janneke' of een 'apostel'. En de heiligen Lucas en Mattheus brouwen samen de 'Evangelist'. Allemaal bieren van hoge gisting. En dan mag ik zeker een 'Judas' niet vergeten, een verraderlijk bierke, zelfs in de hemel..

CISKA: Daarnaast hebt ge nog de gewone bieren, zoals de "Sterpils".

TENETTE: En de 'Maneblusser' of de 'Zonneklopper'.

CISKA: En niet verschieten hè Sooi. Ze hebben zelfs 'duvel'. En die komt niet uit de hel.

SOOI: Ik kan het bijna niet geloven.

CISKA: Toch is het zo. En 't schoonste van al: al dat bier is gratis.

SOOI: Amai zeg, dan wordt daar redelijk wat afgeteuteld.

TENETTE: Als ge dat maar weet. Tuur, onze vroegere facteur, en Zat Pierke krijgen er niet genoeg van.

SOOI: Is Zat Pierke ook al in de hemel?

CISKA: Natuurlijk. Pierke, Tuur en Bertien, ons bomma, de meester en de garde ook.

TENETTE: En de pastoor niet vergeten. Wij hebben hierboven een gezellig kliekje.

SOOI: En ook een zat kliekje met al dat bier.

CISKA: Nee Sooi. Dat is nu juist het plezante aan heel de zaak. Het bier mag zo straf zijn als het wil, geesten worden niet zat van geestrijke dranken.

SOOI: Dat zou nog iets zijn voor Toon en de koster.

CISKA: Hoe is het met die mannen?

SOOI: Ja, de koster blijft de koster...

TENETTE: En Toon?

SOOI: Toon is al heel lang alleen hè Ternette. En eenzaam.

TENETTE: Dat die nooit een ander vrouw genomen heeft? Daar verschiet ik van.

SOOI: Toon zag u veel te graag. Die zal zijn gedacht nooit op een andere vrouw zetten.

TENETTE: Ik wacht hierboven ook al lang op mijne Toon.

CISKA: En ik op u Sooi. Gaat ge echt niet mee naar de hemel? Wij zullen u begeleiden. 't Is hierboven zo zalig en iedereen is er gelukkig en...

TENETTE: En als gij daar zijt zal Toon wel rap achterna komen.

SOOI: Ik heb goesting genoeg. Maar ik heb nog zoveel om voor te leven. Ik wil onze Tony zijn lief nog zien. En mijn eerste achterkleinkind weten geboren worden. Ik kan iedereen toch zo maar niet achterlaten.

CISKA: Dat konden wij ook niet. En toch moest het. In 't begin zullen ze wel verdrietig zijn. Maar verdriet voor een oud mens slijt rap. Kom... kom maar mee.

TENETTE: Ge zult er geen spijt van krijgen.

(Ciska en Tenette nemen Sooi elk bij een arm en willen hem meetrone naar de hemel. Op dat moment gaat het licht uit. Ciska en Tenette verdwijnen. Jos is naar buiten gekomen en schudt Sooi wakker. Sooi schreeuwt het uit.)

SOOI: Nee, nee ik wil niet! Ik wil niet naar de hemel!

JOS: Ge moet niet naar de hemel pa. Ge moet naar uw bed.

SOOI: Nee, ik wil niet, nog niet.

JOS: Pa, wordt eens wakker. Ge zijt in slaap gevallen.

SOOI: *(wordt wakker)* Wie zijt gij?

JOS: Ik ben het, Jos, uwe zoon.

SOOI: Ah Jos, gij zijt het. Ze waren hier jong, allebei.

JOS: Wie was hier?

SOOI: Ons ma. En Tenette. Ze zijn allebei in de hemel. En ze kwamen eens zien hoe het gesteld ligt op het dorpsplein.

JOS: Pa, ge hebt gedroomd.

SOOI: Nee Jos, ze waren echt hier. En het zat er weer bovenarms op.

JOS: Kunnen die twee nog altijd niet door dezelfde deur?

SOOI: In de hemel wel. Daar is alles peis en vree. Maar eens op het dorpsplein kwam al de wrevel van vroeger terug.

JOS: Dan was het geen gewone droom maar een nachtmerrie.

SOOI: Ze hebben mij alles verteld van hierboven. Tuur en Bertien en Pierke zijn ook in de hemel. Ze tappen daar het beste bier. En toen wilden ze mij meenemen.

JOS: Maar gij wilt nog niet naar de hemel.

SOOI: Toch wel. Ik ga heel graag naar de hemel.

JOS: Wat is dan het probleem?

SOOI: Ik ga niet graag dood.

JOS: Blijf dan maar bij ons. Wij kunnen u nog niet missen. En nu uwe beddebak in.

DOEK

VIERDE BEDRIJF

Negentiende tafereel: allen

(We bevinden ons in de vroege namiddag van het eerstvolgende weekend. Toon komt naar buiten en leunt tegen de muur. Marie-Roos komt eveneens naar buiten. Zodra Toon haar ziet wil hij wegluchten.)

MARIE-ROOS: Toon stop, niet weglopen. *(Toon komt aarzelend terug.)* Wij moeten dringend eens praten.

TOON: Hebben wij elkaar nog iets te zeggen?

MARIE-ROOS: Nog heel veel. Ik wil mij excuseren voor die streek van in de week.

TOON: Dat is niet nodig. Ik moet mij excuseren. Ik heb mij gedragen als een idioot.

MARIE-ROOS: Waarom doet ge zoiets? Al die leugens en dat gekonkelfoes?

TOON: Ik dacht dat er iets meer dan vriendschap was tussen ons twee. En daarom wilde ik alleen zijn met u, zonder pottenkijkers.

MARIE-ROOS: Dat was niet verstandig hè Toon. Ge weet toch ook, een lief gewonnen is vaak een vriend verloren.

TOON: Ja, dat zeggen ze zo.

MARIE-ROOS: En gij riskeert zelfs de vriendschap van twee vrienden.

TOON: Dat had ik ervoor over. En daarbij, dat zijn geen vrienden meer.

MARIE-ROOS: Toch wel Toon. Gij en Sooi en de koster, gij zijt een uniek stel vrienden, door de jaren heen. Gij zijt om zo te zeggen de heilige drievuldigheid van de vriendschap op het dorpsplein.

TOON: Laat dat 'heilig' er maar vanaf.

MARIE-ROOS: Zolang de vriendschap maar blijft. Daar mag geen vrouw tussenkomen.

TOON: Gij zijt zeker wel kwaad op mij?

MARIE-ROOS: Kwaad op u? Integendeel, ik voel mij zeer gevlaid dat zo'n knappe man om mij zo'n zotte toeren uithaalt.

TOON: Meent ge dat?

MARIE-ROOS: Heel zeker. Ik hoop dat wij goede vrienden blijven.

TOON: Dat is een pak van mijn hart.

MARIE-ROOS: Maar enkel goede vrienden hè Toon. En goede vrienden kunnen geen minnaars zijn.

TOON: Dat heb ik intussen begrepen.

MARIE-ROOS: Wij zouden hier op het plein één grote vriendenkring moeten worden. Met iedereen erbij, ook Katrien.

TOON: Katrien, dat is een ander paar mouwen. Ik durf mij niet meer laten zien.

MARIE-ROOS: Ge zult toch moeten. En uw excuses aanbieden. Want wat ge haar naar het hoofd hebt geslingerd,.....

TOON: Dat was heel lelijk, dat weet ik.

MARIE-ROOS: En ge moet dat goedmaken. Anders blijft daar iets van hangen.

TOON: Ik zou wel willen. Maar ik durf niet. Katrien is ook niet op haar mondje gevallen als het erop aan komt.

MARIE-ROOS: Probeer het toch maar. Nu direct al.

(Katrien is naar buiten gekomen en wil het plein oversteken. Ze groet Marie-Roos en negeert Toon volkomen.)

KATRIEN: Dag Marie-Roos.

MARIE-ROOS: Dag Katrien. Kom eens even. Toon moet wat zeggen.

KATRIEN: *(stopt even)* Die heeft al genoeg gezegd.

MARIE-ROOS: Toch niet. Hij wil nu wat anders zeggen.

KATRIEN: *(komt tot bij het tweetal)* Ik luister.

TOON: Ja... euh... Katrien.... Ik heb mij niet van mijn schoonste kant laten zien maar...euh...

KATRIEN: Hebt ge wel een schone kant?

MARIE-ROOS: Laat hem toch uitspreken.

TOON: Ik wil mij excuseren. Wat ik daar gezegd heb.... dat van dat grootste serpent van het plein... dat is niet waar zulle.

KATRIEN: Is er dan nog een groter serpent dan ik?

TOON: Niet dat ik weet maar.....

KATRIEN: Hoor hem weer bezig? Die kan niet anders dan een mens affronteren.

TOON: Ja maar Katrien, ge verstaat mij verkeerd.... ik wil zeggen.... ik bedoel.... dat ik dat niet meende.

KATRIEN: Dat staat mij al beter aan.

TOON: En om alles goed te maken met u twee, trakteer ik nu in 'Het Pleintje'.

MARIE-ROOS: Daar zeg ik geen 'neen' tegen.

KATRIEN: Ik ook niet.

(Het drietal begeeft zich naar 'Het Pleintje' en zet zich neer op het terras. Katrien zit naast Marie-Roos. Sooi komt naar buiten.)

SOOI: Daarzie, schoon volk in de zaak. Dat doet mij plezier.

TOON: Ja Sooi, ik trakteer om de verzoening te vieren. Ik hoop dag ge iets meedrinkt. En dat we de spons halen over wat er gebeurd is.

SOOI: Met plezier Toon. Bij pot en pint is een mens goed gezind.

MARIE-ROOS: En dan veegt een spons gemakkelijk. Nu de koster nog, dan zijn we compleet.

(De koster komt opgewandeld.)

SOOI: Als ge van de duivel spreekt, ...

KATRIEN: Ziet ge onze koster.

TOON: Kom erbij koster. Ik trakteer op de eeuwige vriendschap.

FIDEEL: Is alles weer koek en ei?

TOON: Voor mij wel. Marie-Roos heeft mij doen inzien wat belangrijk is. Vriendschap op het plein.

FIDEEL: *(vleiend)* En denkt Katrieneke daar ook zo over?

KATRIEN: Ja Fideleke, gij hebt mij doen nadenken. Het leven is veel te kort en veel te schoon om elkaar voortdurend de duivel aan te doen.

FIDEEL: Dat is waar wat ge zegt.

KATRIEN: Maar dat geldt ook voor u.

FIDEEL: Ik zal het nooit meer vergeten zulle. Akkerdje, wat gebeurt er toch allemaal.

KATRIEN: Straf hè. Wij klappen al voor de tweede keer met elkaar zonder ruzie te maken.

FIDEEL: Daar trakteer ik op.

TOON: Straks koster. Deze tournee is van mij.

(De koster zet zich bij op het terras. Tony komt naar buiten, samen met Jos en Josee. Josee bedient de klanten.)

TOON: Ha Tony, gij zijt ook thuis.

TONY: 't Is weekend hè vava.

TOON: Ge kon ook in Leuven gebleven zijn. Samen met uw lief.

JOS: Zijn lief komt naar hier. Om kennis te maken.

TOON: Is 't echt Tony? Krijgen wij ze vandaag te zien?

TONY: Ja vava. Ik ga Kim afhalen aan de bus. Straks krijgt ge Kim te zien.

SOOI: Ge maakt het wel heel spannend, weet ge. Kunt ge geen klein tipje van de sluier oplichten?

TONY: Ik licht niks op.

TOON: Behalve haar rokske zeker. Alleen en in het donker.

TONY: Nee vava, zoiets doe ik zeker niet.

SOOI: Is het een sportief blondje?

TOON: Toch geen hovaardige trut?

TONY: Een trut is Kim zeker niet.

SOOI: Wel hovaardig?

TONY: Neen, opa. Kim is heel gewoon. En heel sportief. En meer zeg ik niet.

TOON: Wij proberen maar hè Tony.

JOS: Ge moet niet aandringen pa. Hij zegt toch niks. Het moet een verrassing zijn.

SOOI: Ook goed. Dan laten wij ons graag verrassen.

TONY: Daar zal ik voor zorgen. Tot straks.

(Tony vertrekt. Koen komt schoorvoetend naderbij.)

KATRIEN: Wel Koen, hebt gij hier iets verloren?

KOEN: Niet dat ik weet, tanteke. Ik miste u. En daarom kwam ik eens kijken.

KATRIEN: Om te zien waar ik was? Wel, hier ben ik. Ge kunt terug.

KOEN: Zeg tanteke, als gij hier zit mag ik toch ook wel....

KATRIEN: Naar hier komen? Om bij Sien te zijn zeker. Ge weet wat ik u gezegd heb.

KOEN: Maar tanteke....

KATRIEN: Koen, ik wil het niet.

FIDEEL: Katrien, ge weet toch nog waar wij op drinken?

MARIE-ROOS: Ik dacht op de vriendschap. En wat is er mooier dan vriendschap tussen jonge mensen.

KATRIEN: Zo lang het daarbij blijft is het goed. *(tot Koen)* Kom, zet u erbij.

(Koen zet zich aan een aparte tafel. Even later komt Sientje bij hem zitten onder de argwanende blikken van Katrien. Tjang komt naar buiten.)

TOON: Tjang kom iets drinken. Ik trakteer.

TJANG: Is iets te 'vielen'?

SOOI: Wij drinken op de vriendschap op het dorpsplein.

TJANG: Is goed gedacht. "*Samen 'dlinken' is olie' vool vliendschap' "*.

TOON: Dan moeten we veel drinken. Hoe meer we ze smeren, hoe sterker de vriendschap.

TJANG: Zo is dat, 'mijnheel' Toon. "*Waar 'biel' vloeit, de 'vliendschap' bloeit*".

JOSEE: Wat mag het zijn, Tjang? Ik heb wel geen Chinese thee.

TJANG: Duveltje is ook goed, 'mevlouw' Josee.

KATRIEN: Mag een Chinees wel duvel drinken?

SOOI: Waarom niet? Ze drinken het wel in de hemel.

KATRIEN: Dat zult gij weten.

SOOI: Heel zeker. Ons Ciska en Tenette hebben het mij zelf gezegd.

KATRIEN: Ciska en Tenette zijn dood Sooi.

SOOI: En allebei in de hemel. Ze zijn aan mij verschenen.

KATRIEN: In uw droom zeker? Om te zeggen dat ze in de hemel duvel tappen.

SOOI: Onder andere. En ook om te zeggen dat kwatongen er niet binnen mogen.

KATRIEN: Wie zouden ze daarmee bedoelen?

SOOI: Ik zou het niet weten. Wie het schoentje past...

KATRIEN: ...moet het maar aantrekken. Dan vind ik ook.

(Tim en Ferre komen samen opgewandeld.)

FIDEEL: Daarzie, de mooiste vrijgezellen van het plein.

SOOI: Waar alle meisjes zot van zijn.

TIM: Zo zot zijn ze niet.

FERRE: En met ééntje kom ik toe. Als het maar de juiste is. Hè Sientje?

SIENTJE: Hoe kan ik dat weten.

TOON: Zet u erbij mannen. De eerste pint is van mij.

FERRE: Die zal keigoed smaken.

(Tim en Ferre kijken rond voor een plaats en loeren naar Sientje.)

SIENTJE: Kom bij ons zitten. Jeugd onder elkaar, dat praat keigezellig.

(Tim en Ferre zetten zich aan tafel samen met Sientje en Koen.)

KATRIEN: *(terzijde tot Marie-Roos)* Amai, die Sien komt met éne niet toe. Die heeft er drie nodig.

MARIE-ROOS: Dat is toch heel onschuldig.

KATRIEN: Dat kan. Maar die heeft den aard naar geen vreemden. Zeg dat ik het gezegd heb.

MARIE-ROOS: Wat zei Sooi ook weer van die kwatongen?

KATRIEN: Dat was zever in pakjes. Dromen zijn bedrog.

(De pastoor komt opgewandeld.)

PASTOOR: Mijn kudde zit verzameld bij 'Het Pleintje'.

SOOI: Zeker mijnheer pastoor. En het doet plezier dat de herder er ook is.

JOS: Dat zijn we niet gewoon.

PASTOOR: Ik weet het Jos. 't Is de allereerste keer.

JOSEE: Alles begint met een eerste keer, hè mijnheer pastoor.

PASTOOR: Zo is dat Josee. In 't vervolg zult ge mij meer zien.

JOS: Dat doet mij plezier. En aan wie of wat hebben we dat te danken?

PASTOOR: Aan Sooi daar.

JOS: Aan onze pa? Wat heeft die weer uitgespookt?

PASTOOR: In feite niks. Maar als ik niet regelmatig iets kom drinken in ‘Het Pleintje’ helpt hij mij nooit meer om in de hemel te komen.

FIDEEL: Moet Sooi u helpen om in de hemel te komen?

TOON: Dan staat ge er slecht voor mijnheer pastoor. Die geraakt daar zelf nooit binnen.

PASTOOR: Toch wel Toon. Hij was in de hemel. En zonder zijn voorspraak zou Sinte Pieter mij nooit binnengelaten hebben.

KATRIEN: Hij had toch weer niet gedroomd?

PASTOOR: Ja Katrien, ’t was in zijn droom. Maar die droom heeft mij geleerd dat ik meer onder mijn parochianen moet komen. Daarom... een pint voor iedereen....

JOS: Amai mijnheer pastoor, gij zijt er niet bang van.

SOOI: Dat was nu ook de bedoeling niet.

PASTOOR: Jamaar wacht, laat mij uitspreken. Een pint voor iedereen ... die ’s zondags nog naar de mis komt. (*Het wordt akelig stil.*)

SOOI: Nu maakt ge u er goedkoop vanaf hè mijnheer pastoor.

FIDEEL: Ik wist niet dat gij zo leep waart. Ik ben er in ieder geval bij.

KATRIEN: Ik ook.

TOON: En dat is alles vrees ik.

SOOI: (*tot de pastoor*) Pas op hè manneke. Als ik nog eens droom komt ge er zo goedkoop niet vanaf.

PASTOOR: (*lachend*) Nu had ik u liggen... hè Sooi. Ik hou ook van een grapje, weet ge wel. Een pint voor iedereen.

SOOI: Gij lelijke deugniet.

TOON: Drink eerst iets van mij, mijnheer pastoor. Ik was juist aan het trakteren. Wij drinken op de vriendschap op het plein.

TJANG: Want “ *‘vriendschap’ is als een plant. Ze moet veel vocht krijgen.* ”

SOOI: Planten krijgen wel water hè Tjang. Zeker geen duvel.

TJANG: Speelt geen ‘lol, mijnheel’ Sooi. Als ‘maal’ nat is.

PASTOOR: Kijk toch eens aan zie. Iedereen van het plein gezellig samen om een goede pot te pakken. Zo zie ik het graag.

JOS: Iedereen is er nog niet, mijnheer pastoor. Zo dadelijk komt onze Tony zijn lief presenteren.

TJANG: Heeft Tony lief? Dat is mooi. Liefde geeft ‘walm’ gevoel.

KATRIEN: In uw broek pissen ook.

KOEN: Geef mij toch maar het warm gevoel van de liefde, zulle tanteke. Nietwaar Sientje?

SIENTJE: Hoe kan ik weten wat gij het liefste hebt.

SOOI: Zeg mannen, als onze Tony seffens zijn vlam komt presenteren, durf hem niet onder zijn duiven schieten hè.

TIM: Ge moet niet bang zijn Sooi. Ik heb mijn gedacht al lang op iemand anders gezet.

FERRE: Ik ook.

KATRIEN: En voor onze Koen moet ge niet bang zijn. Die staat ook zot van een ander.

MARIE-ROOS: Dat pakt mij. Drie schoon jonge gasten en alle drie verliefd.

SIENTJE: Op wie zou dat wel kunnen zijn?

JOS: Ik vind dat onze Tony lang weg blijft.

JOSEE: Kim zal toch haar kat niet gestuurd hebben?

SOOI: Heeft Kim een kat? Daar wist ik niks van.

TOON: Ik ook niet.

JOS: Wij weten alleen dat hij ons wil verrassen.

JOSEE: Laat die verrassing dan maar rap komen.

(Tony en zijn vriend Kim komen hand in hand opgewandeld.)

TONY+KIM: Hello everybody!

(Iedereen zit verbouwereerd te kijken)

JOS: Jammaar Tony, ik dacht...

JOSEE: Wij dachten....

SOOI: Dat gij uw lief kwam voorstellen.

TONY: Pa, ma, opa, vava, dit is Kim, mijn lief.

KIM: *(zangerig)* Nice to meet you.

KOSTER: Akkerdjie.

KATRIEN: Ja wat zeg.

SOOI: Miljaarde miljaar.

TOON: Verdomme.

JOS: Ga daarmee te biechten.

TOON: Als ik niet op een stoel zat viel mijn broek af.

JOSEE: Tony toch, dit is het laatste wat wij verwacht hadden.

TONY: Dit is pas een verrassing hè.

SOOI: En of dit een verrassing is.

TONY: Cool, hè opa.

SOOI: Keicool jong.

KIM: En ben ik aanvaard?

(Er volgt even een akelige stilte.)

JOSEE: Op ons dorpsplein hebben we vogels van alle soorten pluimage.

SOOI: Maar zo een vogel hebben we nog niet.

JOS: Dus... kom er bij. Ge zijt welkom. *(Drukt Kim de hand. Kim maakt kennis met de familie en vrienden van Tony.)*

(Ze zingen samen, eventueel met herhaling, het slotlied)

Wij zijn bewoners van het plein.
 't Leven is hier zo reuzefijn.
 Er is geen tijd voor zaniken of zeuren,
 want er staat altijd wel wat te gebeuren.
 Mensen, die komen en die gaan.
 't Dorpsplein zal eeuwig voortbestaan.
 Eenieder speelt zijn rol,
 en zijn de glazen vol,
 wij klinken voor wij drinken
 zeggen samen 'Schol'
 of
 dan gaan wij lekker toosten
 zeggen samen 'proost'

E I N D E

Slotlied "Het dorpsplein vandaag"

